

ชาร์ลีส พาร์เกอร์กับคดีสุดสยอง
ที่จะหลอกหลอนคุณไปถึงยามหลับ

ต่อหน้า ต่อตาย

Every
Dead
Thing

นวนิยายรางวัลฮามม์ ปี 2000 จาก
The Private Eye Writers of America

John Connolly เขียน

ชณัฏฐกร เพ็ชรวัฒนา แปล

Every Dead Thing

ต่อหน้า ต่อดาย

John Connolly เขียน

ชยันนกร เพ็ชรวัฒนา แปล

ก้านสนีย์ ตูลยชนนีย์ บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2561

ราคา 295 บาท

Original Title: Every Dead Thing

Copyright © 1999 by John Connolly

Thai language edition published in agreement with Darley Anderson Literary Agency,
through The Grayhawk Agency.
All rights reserved.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2561: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
ก่อนสมัครลิ. จอห์น.

ต่อหน้า ต่อดาย. -- กรุงเทพฯ: ไกรแมนเดมิสทรี, 2561.

520 หน้า.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. ชยันนกร เพ็ชรวัฒนา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
913.54

ISBN 978-616-04-4018-4

กรรมการผู้จัดการ คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ วาติ สักกฤกษ์ • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนจินดา
• บรรณาธิการบริหาร อาภากรย์ สุทธิโรจน์ • บรรณาธิการเล่ม วรัชดา ศรีชัยรัตน์ • อัญมรินทร์ สุทธิพรพานันท์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร
ดวงพร วิทยุธรรมรัตน์ • พิสูจน์อักษร รณชัย ทุมรัตน์ • ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษฎา เสงส์สงศ์ • ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม
สุนันท์ เพชรวาว • ออกแบบปก พิมพ์พิศ สุวรรณเดโช • กราฟิก โอโสภา สิงห์สนั่น • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ

เพลงที่ คลาสสิกแมน โทร. 0-2291-7575 พิมพ์ที่ กรีน โลฟ พรินต์ติ้งส์ โทร. 0-2892-1940-2

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไกรแมนเดมิสทรี ในเครือ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

จัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษทอหมดสายตาปลอดสารพิษ ไม่ระคายเคือง
ผิวหนัง และพิมพ์ด้วยหมึกธรรมชาติจากถั่วเหลือง ซึ่งปลอดภัยต่อ
มนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ลดการปล่อย CO₂ เทียบเท่า
กับการปลูกต้นไม้มา่วง จำนวน 352 ต้น เป็นเวลา 1 ปี (เพื่อช่วยใน
การดูดซับ CO₂ ในอากาศ)

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

คงไม่เกินจริงนักหากจะกล่าวว่าอดีตตำรวจสืบสวน ชาร์ลี พาร์เกอร์ ใช้ชีวิตพร้อมกับความตาย

เขาเคยเป็นตำรวจที่มีอนาคตทางการงานรุ่งเรือง แต่ชีวิตครอบครัวพังไม่เป็นท่า...ใช่ ครอบครัวของเขาพังทลายจริง ๆ เมื่อลูกและภรรยาถูกสังหารโหด และมันลามไปจุดตัวเขาออกจากเส้นทางอาชีพที่สดใส ก้าวสู่หนทางแห่งการล้างแค้นด้วยการพยายามตามหาฆาตกรให้พบด้วยตนเอง

เมื่อเปิด **ต่อหน้า ต่อตาย** ไปทีละหน้า คุณผู้อ่านจะพบว่าชาร์ลีไม่เพียงใช้ชีวิตอยู่ระหว่างความเป็นกับความตาย แต่เขายังก้าวอยู่ระหว่างสีขาวกับสีดำ แสงและเงา เพื่อตามหาฆาตกร เขาต้องดำดิ่งสู่โลกมืดของเหล่ามาเฟียและมือสังหาร บางครั้งก็ต้องโผล่ออกจากโลกของนิติวิทยาศาสตร์ที่เคยยึดถือและมุ่งสืบสวนโดยใช้เพียงลงสังหารนี้ หรือแม้แต่คำทำนายจากร่างทรง

แม้วิธีของชาร์ลีจะชวนสับสน แต่เราก็มักร่วมลุ้นไปกับเขา พยานหลักฐานทั้งที่ศาลยอมรับและไม่ยอมรับช่วยกันปะติดปะต่อเรื่องราวได้อย่างกลมกลืน แต่การทำเช่นนั้นจะทำให้ชาร์ลีจับฆาตกรโหดได้ หรือกลายเป็นเหยื่อของโลกมืดเสียเอง

สำนักพิมพ์ไครม์แอนด์มิส터리

ภาค 1

ฉันสูญเสียไปแล้วซึ่งทุกสิ่ง... เหลือแค่เพียง
ความว่างเปล่า ความมืดมิด ความตาย และ...บรรดาสิ่งที่ไร้ตัวตน

จอห์น ดอนน์¹

¹ John Donne (ค.ศ. 1571-1631) นักบวชชาวอังกฤษผู้เป็นกวีแนวอภิปรัชญาและนักกฎหมาย
จากบทกวี *A Nocturnall Upon St. Lucy's Day*

บทนำ

อากาศในรถเย็นเยียบเหมือนป่าช้า ผมชอบเปิดเครื่องปรับอากาศให้แรงสุด อุณหภูมิที่ลดลงจะได้ทำให้ตื่นตัว เปิดวิทยุไว้เบา ๆ แต่ยังได้ยินเสียงเพลงซึ่งดังกลบเสียงเครื่องยนต์เพียงเล็กน้อย เป็นเพลงของวง อาร์.อี.เอ็ม ในยุคแรกเกี่ยวกับไทม์และฟนนี่เทเลส ผมเลยสะพานคออีร์วอลล์มาได้ประมาณแปดไมล์ อีกไม่นานจะเข้าเขตเซาท์เคนานและตัวเมืองเคนาน แล้วข้ามเส้นเขตแดนเข้ารัฐแมสซาชูเซตส์ ตะวันตรงหน้าผมยอแสงที่ละน้อยยามใกล้ค่ำ

ในคืนที่พวกเขาเสียชีวิต รถสายตรวจมาถึงก่อน แสงสีแดงสาดจ้าในความมืด ตำรวจสายตรวจสองนายรุดเข้ามาในบ้าน แต่ยังคุมเชิงอยู่ ต่างตระหนักรว่าพวกตนมาตามเสียงโทรศัพท์จากคนที่เป้นตำรวจเหมือนกันซึ่งกลายเป็นผู้เสียหาย แทนที่จะเป็นที่พึ่งของผู้เคราะห์ร้าย

ผมนั่งกุมศีรษะในโถงทางเดิน ขณะที่พวกเขาเข้าไปในครัวบ้านเราที่บรรจุลิน เหลือบมองศพภรรยาที่ปลุกของผม ผมมองตำรวจนายหนึ่งขึ้นไปตรวจค้นชั้นบนลึกครู่ ส่วนอีกนายตรวจสภาพห้องนั่งเล่น ห้องกินอาหาร

ตลอดเวลาในห้องครัวคอยเชิญชวนให้พวกเขาเข้าไปเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ ผมเงี่ยหูฟังเมื่อตำรวจใหญ่ไปหาหน่วยตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ แจ้งว่า คงเป็นฆาตกรรมสองรายซ้อน ผมได้ยินน้ำเสียงสะท้อนใจของคนพูด แต่เขาดังใจลือสารสิ่งที่เห็นอย่างเยือกเย็นที่สุดอย่างที่ดีฟังกระทำ แต่กระนั้น พวกเขายังไม่วางสงสัยผม พวกเขาเป็นตำรวจนี่นะ คงรู้ดีกว่าใครอื่นว่าคนเราทำอะไรก็ได้ แม้จะเป็นพวกเดียวกันก็เถอะ

แล้วทุกคนก็แยกกันไป ตำรวจนายหนึ่งไปอยู่ข้างรถ อีกนายอยู่ข้างผม ในโรงทางเดิน จนกระทั่งตำรวจสืบสวนอีกหลายนายมาถึงข้างนอก ตามด้วยรถพยาบาล แล้วพากันเข้ามาในบ้านของเรา เพื่อนบ้านมาขึ้นอบนระเบียงและตามประตูรั้วของตนเอง บางคนเข้ามาดูใกล้ ๆ ว่าเกิดอะไรขึ้นกับคู่สามีภรรยาหนุ่มสาวที่มีลูกสาวผมบลอนด์ตัวเล็ก ๆ

“เบิร์ต” ผมยกมือชี้ตาเมื่อได้ยินเสียงคันทูขณะสะพานตัวโยน วอลเตอร์ โคลเฝ้ามองผมอยู่ แมงกียืนห่างออกไปข้างหลัง แสงไฟจากรถสายตรวจสาดจับใบหน้าแต่เขากียังดูซีดเซียวอยู่ดี คงสะท้อนใจในสิ่งที่เห็นข้างนอกมีเสียงรถอีกหลายคันแล่นเข้ามาจอด เจ้าหน้าที่กู้ชีพมาถึงประตูแล้ว โคลจึงเบนความสนใจไปจากผม “เจ้าหน้าที่กู้ชีพมาแล้วครับ” ตำรวจสายตรวจนายหนึ่งรายงานเมื่อมีชายหนุ่มหน้าซีดเผือดมาขึ้นข้าง ๆ โคลพยักหน้ารับแล้วผายมือไปทางครัว

“เบิร์ต” โคลเรียกซ้ำ คราวนี้น้ำเสียงร่อนรนและหนักแน่นกว่าเดิม “อยากเล่าหน่อยไหมว่าเกิดอะไรขึ้นที่นี่”

ผมจอดรถในลานจอดรถหน้าร้านดอกไม้ สายลมอ่อนโยนมา ชายเสื้อโค้ตพลีวระชาคล้ายมือเด็ก อากาศในร้านเย็นกว่าที่ควรจะเป็น และหอมกรุ่นกลิ่นกุหลาบดอกกุหลาบไม่เคยเสื่อมความนิยมหรือหมดฤดูกาล

ชายคนหนึ่งก้มลงพิจารณาใบไม้หนามันวาวของพืชสีเขียวต้นเล็ก ๆ

พอมผมเข้าไป เขาก็ค่อย ๆ ยึดตัวขึ้นด้วยท่าทางเมื่อยวบ

“สวัสดีครับ” เขาทัก “รับดอกไม้อะไรดีครับ”

“ผมอยากได้กุหลาบ เอาสักสิบสองดอก ไม่ใช่สิ ยี่สิบสี่ดอกดีกว่า”

“ได้เลยครับ” ชายร่างใหญ่ หัวล้าน อายุราวหกสิบเศษ เดินทื่อ ๆ แทบไม่ย่อเข้า ข้อมือรวมด้วยโรคข้ออักเสบ

“เครื่องปรับอากาศไม่ดี” เขาพูด ขณะเดินผ่านแผงควบคุมไฟฟ้าแบบเก่าบนผนังเขาก็ปรับสวิตช์ แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ร้านนี้เก่าแก่ มีห้องควบคุมอุณหภูมิติดกระจกด้านหน้ายาวจดผนังอีกฟาก เขาเปิดประตู บรรจงหยิบดอกกุหลาบขึ้นจากถังในห้อง พอนับครบยี่สิบสี่ดอกก็ปิดประตูไว้อย่างเดิม วางดอกไม้ลงบนแผ่นพลาสติกที่เคาน์เตอร์

“ห่อของขวัญไหม”

“ไม่ต้องครับ แผ่นพลาสติกดีแล้ว”

เขามองผมครู่หนึ่ง และผมก็แทบจะได้ยินเสียงไซกุญแจความทรงจำเมื่อเขาพยายามนึกให้ออก

“ผมรู้จักคุณจากที่ไหนหรือเปล่า”

ผู้คนในเมืองนี้ลืมง่าย แต่เมื่อออกมาข้างนอกความทรงจำก็อยู่ได้นานขึ้น

รายงานอาชญากรรมเพิ่มเติม

กองบัญชาการตำรวจ หมายเลขคดี 96-12-1806

นครบาลนิวยอร์ก

ความผิด ฆาตกรรม

ผู้ตาย ซูซาน พาร์เกอร์ ผิวขาว เพศหญิง

เจนนิเฟอร์ พาร์เกอร์ ผิวขาว เพศหญิง

สถานที่เกิดเหตุ 1219 ถนนไฮบาร์ต ในห้องครัว

วันที่เกิดเหตุ 12 ธันวาคม 1996

เวลา ประมาณ 21.30 น.

วิธีการ

ถูกแทง

อาวุธ

มีคม คาดว่าเป็นมีด (หาไม่พบ)

เจ้าหน้าที่ผู้รายงาน

สิบตำรวจเอก วอลเตอร์ โคล พนักงานสอบสวน

ปรากฏรายละเอียดดังนี้

วันที่ 13 ธันวาคม 1996 ข้าพเจ้าไปที่บ้านเลขที่ 1219 ถนนไฮบาร์ตตามคำขอของนายตำรวจเจอร์ลด์ เคิร์ช ที่ให้ส่งตำรวจสืบสวนไปทำรายงานคดีฆาตกรรม

เจ้าทุกข์คือตำรวจสืบสวนระดับสอง ชาร์ลี พาร์เกอร์ ให้การว่าเขาออกจากบ้านเวลา 19.00 น. หลังจากมีปากเสียงกับซูซาน พาร์เกอร์ผู้เป็นภรรยา เขาไปที่บาร์ทอมส์โอ๊กและอยู่ที่นั่นจนถึงเวลาประมาณ 01.30 น. ของวันที่ 13 ธันวาคม เขากลับเข้าบ้านทางประตูหน้าและเห็นเครื่องเรือนในโรงไม้เป็นที่เป้นทาง เมื่อเข้าไปในห้องครัวก็พบภรรยากับลูกสาว เขาแจ้งว่าภรรยาถูกมัดติดกับเก้าอี้ในครัว แต่ร่างของลูกสาวถูกย้ายจากเก้าอี้ที่อยู่ติดกันมาวางพาดร่างมารดา เขาโทรศัพท์แจ้งตำรวจเมื่อเวลา 01.55 น. และคอยอยู่ในที่เกิดเหตุ

ชาร์ลี พาร์เกอร์ระบุตัวเหยื่อทั้งสองรายต่อข้าพเจ้าว่าที่อยู่ในห้องครัวคือซูซาน พาร์เกอร์ (ภรรยา อายุ 33 ปี) และเจนนิเฟอร์ พาร์เกอร์ (บุตรสาว อายุ 3 ปี) ซูซาน พาร์เกอร์ถูกมัดติดกับเก้าอี้ในครัว บนพื้นบริเวณกลางห้องโดยหันหน้าไปทางประตู เก้าอี้ตัวที่สองวางอยู่ข้าง ๆ ยังมีเชือกติดอยู่ที่พนักพิงเจนนิเฟอร์ พาร์เกอร์นอนหงายพาดตักมารดา

ซูซาน พาร์เกอร์ไม่ใส่รองเท้า สวมกางเกงยีนสีน้ำเงินกับเสื้อสีขาว เสื้อถูกฉีกขาดตึงลงมาถึงเอว เผยให้เห็นทรวงอก กางเกงยีนกับกางเกงในถูกตึงลงมาถึงน่อง เจนนิเฟอร์ พาร์เกอร์ไม่ใส่รองเท้า สวมชุดนอนสีขาวลายดอกไม้สีฟ้า

ข้าพเจ้าได้สั่งการให้แอนนี่ มิงเกลลา เจ้าหน้าที่พิเศษด้านสถานที่เกิดเหตุมาตรวจสอบรายละเอียดแล้ว หลังจากคลาเรนซ์ ฮอลล์ เจ้าหน้าที่ชันสูตร

ยืนยันว่าเหยื่อเสียชีวิตแล้วและให้เคลื่อนย้ายศพได้ ข้าพเจ้าไปที่โรงพยาบาลพร้อมกับศพ เข้าสังเกตการณ์ขณะนายแพทย์แอนโทนี โลบใช้เครื่องมือตรวจร่องรอยการข่มขืนและมอบให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้รวบรวมพยานหลักฐานดังรายการต่อไปนี้

96-12-1806-M1	เสื้อสีขาวจากศพชูซาน พาร์เกอร์
(เหยื่อหมายเลข 1)
96-12-1806-M2	กางเกงยีนสีน้ำเงินจากศพ
เหยื่อหมายเลข 1
96-12-1806-M3	กางเกงชั้นในผ้าฝ้ายสีฟ้าจากศพ
เหยื่อหมายเลข 1
96-12-1806-M4	ขนเพชรที่ร่วงจากการหวี
ของเหยื่อหมายเลข 1
96-12-1806-M5	คราบของเหลวจากอวัยวะเพศ
ของเหยื่อหมายเลข 1
96-12-1806-M6	เศษเนื้อจากใต้เล็บมือขวา
ของเหยื่อหมายเลข 1
96-12-1806-M7	เศษเนื้อจากใต้เล็บมือซ้าย
ของเหยื่อหมายเลข 1
96-12-1806-M8	ผมที่ร่วงจากการหวีผมด้านหน้าขวา
ของเหยื่อหมายเลข 1
96-12-1806-M9	ผมที่ร่วงจากการหวีผมด้านหน้าซ้าย
ของเหยื่อหมายเลข 1
96-12-1806-M10	ผมที่ร่วงจากการหวีผมด้านหลังขวา
ของเหยื่อหมายเลข 1
96-12-1806-M11	ผมที่ร่วงจากการหวีผมด้านหลังซ้าย
ของเหยื่อหมายเลข 1

96-12-1806-M12	ชุดนอนผ้าฝ้ายสีขาวลายฟ้า จากศพเจนนิเฟอร์ พาร์เกอร์ (เหยื่อ หมายเลข 2)
96-12-1806-M13	คราบของเหลวจากอวัยวะเพศ ของเหยื่อหมายเลข 2
96-12-1806-M14	เศษเนื้อจากใต้เล็บมือขวา ของเหยื่อหมายเลข 2
96-12-1806-M15	เศษเนื้อจากใต้เล็บมือซ้าย ของเหยื่อหมายเลข 2
96-12-1806-M16	ผมที่ร่วงจากการหวีผมด้านหน้าขวา ของเหยื่อหมายเลข 2
96-12-1806-M17	ผมที่ร่วงจากการหวีผมด้านหน้าซ้าย ของเหยื่อหมายเลข 2
96-12-1806-M18	ผมที่ร่วงจากการหวีผมด้านหลังขวา ของเหยื่อหมายเลข 2
96-12-1806-M19	ผมที่ร่วงจากการหวีผมด้านหลังซ้าย ของเหยื่อหมายเลข 2

นี่เป็นการมีปากเสียงที่รุนแรงอีกครั้งหนึ่ง ที่แย่งกันกว่านั้นคือมันเกิดขึ้นหลังจาก
เราาร่วมรักกันแล้ว ถ้าถ่านจากการทะเลาะกันครั้งก่อนๆ ปะทุขึ้นใหม่ เรื่องผม
เอาแต่ดื่มเหล้า นึกถึงแต่ความขมขื่นและสมเพชตัวเองจนไม่สนใจเงินนี้ เสีย
ร่องไห้ของซูซานไล่หลังมาในคำคืนยืนเยียบขณะที่ผมบึ่งบึงออกจากบ้าน

เดินย่ำลิบนาที่ก็ถึงบาร์ ร่างกายคลายความตึงเครียดลงเมื่อไวลด์เทอร์ก็
แก้วแรกตกถึงห้อง และเมื่อผมมาได้ที่ก็เริ่มโกรธ จากนั้นก็พึมพำ โศกเศร้า
สำนึกผิด ดับช้องใจเหมือนอย่างเคย ตอนผมออกจากร้านก็เหลือแต่พวก

คอทองแดง พวกซีเมาก็เก่งร้องเพลงแข่งกับวงแวนแฮเลนในตู้เพลง ผมเดิน
โซเซไปที่ประตูและตกบันไดด้านนอก หัวเข่ากระแทกกรวดเชิงบันไดจนเจ็บระบม

แล้วผมก็โซซัดโซเซกลับบ้านด้วยอาการเวียนหัวและคลื่นไส้ รอยนต์
หลายคันหักหลบกันเป็นบ้าเป็นหลังเมื่อผมเข้าไปบนถนน พวกคนขับหน้าเหวอ
ด้วยความตกใจและโกรธ

ผมควานหาลูกกุญแจเมื่อมาถึงประตู ลูกกุญแจจรดเป็นรอยสี่ขาได้
แม่กุญแจตอนผมพยายามไขเข้าไป มีรอยขูดขีดอยู่แล้วหลายรอยใต้แม่กุญแจ

ผมรู้ว่ามียี่สิบปีติดพันที่ที่เปิดประตูหน้าและก้าวเข้าไปในโรง ตอนผม
ออกไปบ้านอบอุ่น เครื่องทำความร้อนเปิดเต็มที่เพราะเจนนีเฟอร์ชี้หนาว
เป็นพิเศษตอนหน้าหนาว แกเป็นเด็กน่ารักแต่อ่อนแอ เปราะบางเหมือนแจกัน
ลายคราม ขณะนี้บ้านเย็นพอๆ กับคำคืนข้างนอก เย็นเยือกเหมือนป่าช้า
ชั้นวางดอกไม้ทำด้วยไม้มะฮอกกานีล้มอยู่บนพรม กระถางต้นไม้แตกเป็น
สองเสี่ยงท่ามกลางกองดินจากกระถาง รากต้นคริสต์มาสในกระถางโผล่
ออกมาดูน่าเกลียด

ผมร้องเรียกชื่อซูซานครึ่งหนึ่ง แล้วเรียกซ้ำดังกว่าเก่า สร้างเมฆขึ้นที่
ผมเหยียบบันไดขั้นแรกที่ขึ้นไปยังห้องนอนแล้วตอนที่ได้ยินเสียงประตู
หลังบ้านกระแทกอย่างลึ้งจางในครัว ผมเอื้อมหยิบปืนโคลต์เดลตาเอลิต
โดยสัญชาตญาณ แต่มั่นวางอยู่บนโต๊ะทำงานของผมที่ชั้นบน ซึ่งผมผละมาก่อน
มีปัญหาเกี่ยวกับซูซานและเผชิญอีกเหตุการณ์ในเรื่องราวชีวิตคู่ที่อ่อนแอของเรา
ตอนนั้นผมได้แต่กัดดาตัวเอง และต่อมามันก็กลายเป็นสัญลักษณ์แทน
ความล้มเหลวทั้งหลายและความโศกสลดทั้งปวงของผม

ผมขับไปทางห้องครัวอย่างระวังตัว ปลายนิ้วไล่ไปตามผนังเย็นเยียบ
ด้านซ้าย ประตูครัวแง้มหน่อยๆ ผมเลื่อนมือไปเปิดซ้ำๆ “ซูซี่” ผมร้องเรียก
ขณะก้าวเข้าไปในครัว เท้าลื่นฟรีดเมื่อเหยียบอะไรหนึ่งๆ ผมก้มลงมองและ
รู้สึกเหมือนตกนรกอยู่

ในร้านดอกไม้ ชายชราหรือตามองด้วยความฉงน เขาล่ายนิ้วตรงหน้าผมอย่างเป็นมิตร

“ผมแน่ใจว่าคงรู้จักคุณจากที่ไหนสักแห่ง”

“ไม่ใช่มัง”

“คุณมาจากแถวนี้หรือเปล่า อาจเป็นเคนาน มอนเทอเรย์ หรือว่าโอทิส”

“ไม่ใช่หรอก จากที่อื่นนะ” ผมมองเขาเหมือนจะบอกว่าเป็นแค่การถามไถ่ที่เขาไม่ต้องต่อความยาวสาวความยืดก็ได้ แล้วก็เห็นว่าเขาถอยไป ผมเกือบจะใช้บัตรเครดิต แต่เปลี่ยนใจเป็นเงินสดในกระเป๋าเงินมาวางบนเคาน์เตอร์

“จากที่อื่น” เขาพูดพลางพยักหน้า เหมือนมีความนัยลึก ๆ สำหรับเขา “ต้องเป็นเมืองใหญ่แน่ ผมพบคนจากที่นั่นเยอะแยะ”

แต่ผมออกจากร้านแล้ว ตอนขับรถออกมายังเห็นเขามองตามผมจากตรงกระจกหน้าร้าน น้ำหยดเบา ๆ จากก้านกุหลาบลงพื้นข้างหลังผมเป็นแอ่ง

รายงานอาชญากรรมเพิ่มเติม (ต่อ)

หมายเลขคดี 96-12-1806

ซูซาน พาร์เกอร์นั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้สนในห้องครัว หันหน้าไปทิศเหนือทางประตูครัว ห่างจากเพดานห้องครัวเหนือศีรษะสิบฟุต ห่างจากผนังทิศเหนือเจ็ดนิ้ว และห่างจากผนังด้านตะวันออกหกฟุตสามนิ้ว สองแขนถูกมัดไว้หลัง และ...

มีเชือกเส้นเล็กมัดติดกับซี่พนักเก้าอี้ เท้าแต่ละข้างถูกมัดกับสองขาเก้าอี้ ผมคิดว่าใบหน้าเธอที่มีเส้นผมปรกอยู่เกือบทั้งหน้าดูเหมือนจะมีเลือดอาบจนไม่เห็นผิวหนัง ศีรษะเธอหงาย ลำคอเหวอะหวะเหมือนเป็นปากที่สองกำลังหวัดร้องไร้เสียงทั้งที่เลือดแดงกำกวมปาก ลูกสาวของเรานอนแผ่พาดักเธอ แขนข้างหนึ่งห้อยอยู่ตรงหว่างขาแม่

ห้องรอบๆ ทั้งสองคนแดงเถือก เหมือนเป็นเวทีโศกนาฏกรรมสยองขวัญของผู้แก่แก่นซึ่งใช้เลือดล้างเลือด เลือดเปื้อนเพดานและผนังห้องราวกับบ้านได้รับบาดเจ็บปางตาย เลือดนองชั้นคลั่งกันพื้นและเหมือนจะกลืนกินผาสะท่อนของผมไว้ในสีแดงกำ

ซูซาน พาร์เกอร์จุมกหัก อาการบาดเจ็บเกิดจากการกระทบกับผนังหรือพื้น รอยเลือดที่ผนังใกล้ประตูห้องครัวมีเศษกระดูกแตกหลายชิ้น ขนจุมก และน้ำมูก...

ซูซานพยายามจะวิ่งไปขอความช่วยเหลือให้ลูกสาวของเรากับตัวเธอเอง แต่ไปไม่ได้เกินประตู มันจับตัวเธอได้ กระชากผมเธอแล้วเหวี่ยงไปกระทบผนัง ก่อนจะลากตัวเธอกลับไปแก้อีและไปสู่ความตายในสภาพเลือดท่วมและเจ็บปวด

เจนนิเฟอร์ พาร์เกอร์นอนแผ่พาดักมารดา มีแก้อีไม่สนในห้องครัว ตัวที่สองตั้งอยู่ข้างมารดาของเธอ เชือกที่มีดรอบพนักเก้าอี้ตรงกับรอยที่ข้อมือและข้อเท้าของเจนนิเฟอร์

รอบตัวเจนนิเฟอร์มีเลือดไม่มากนัก แต่ชุดนอนเปื้อนเลือดที่ไหลจากรอยเลือดลึกตรงลำคอ แกเห็นหน้ามาทางประตู ผมปรกหน้า บางปอยติดกรังกับเลือดตรงหน้าอก นิ้วเท้าเปล่าเปื้อนห้อยอยู่เหนือพื้นกระเบื้อง ผมมองแกได้ครู่เดียวเนื่องจากทั้ง ๆ ที่ไร้ชีวิต ซูซานก็ยังดึงดูดสายตาผมให้มองเธอได้เช่นเดียวกับตอนยังมีชีวิต แม้จะอยู่ท่ามกลางความหายนะของชีวิตคู่เราก็ตาม

ผมไถลตัวลงตามผนังทั้งที่ยังจับตามองเธออยู่ เสียงร้องไห้โหยหวนเหมือนทั้งสัตว์ทั้งเด็กทะเลาะมาจากส่วนลึกของหัวใจ ผมจ้องมองสาวสวยที่เคยเป็นภรรยา กับบาดตาเธอที่มีเลือดกบและกลวงโပ်เหมือนจะลากผมหายเข้าไปในความมืด

ดวงตาของเหยื่อทั้งสองรายถูกควัก นำจะด้วยใบมีดคมกริบคล้ายมีดผ่าตัด เนื้อบางส่วนตรงหน้าอกของซูซาน พาร์เกอร์ถูกฆ่าและ ผิวหนังจากกระดูกโพลาร้างถึงสะดือถูกถลกออกมาบางส่วน และดึงมาพาดข้ามทรวงอก ข้างขวาไปวางบนแขนขวา

แสงจันทร์สาดเข้ามาทางหน้าต่างด้านหลังทั้งสองคน ทอดแสงเรือง ๆ เย็นตาลงบนพื้นเคาน์เตอร์มันเปลาบ ผืนกระเบื้อง และก๊อกน้ำโลหะที่อ่างล้างจาน แสงนั้นสาดเส้นผมของซูซาน อาบไหล่เปลี่ยนเป็นสีเงิน และส่องผ่านส่วนต่างๆ ของเนื้อเยื่อบาง ๆ ของผิวที่ถูกถลกไปพาดแขนเหมือนเสื้อคลุม เป็นเสื้อคลุมที่บางเบาเกินกว่าจะป้องกันความหนาวเย็นได้

มีรอยเนียนเป็นแผลจรรยาบริวารวัยอะเพศของเหยื่อทั้งสอง

และมันละใบหน้าของทั้งสองคนไป

ช่วงนี้มีดเร็ว แสงไฟหน้ารถส่องต้องถึงไม้ใบโกธรัน ขอบสนามหญ้าที่ตัดเรียบร้อยคู่รับจดหมายสี่ขาวสะอาดตา และรถจักรยานเด็กที่วางนอนอยู่หน้าโรงรถ เวลานี้ลมพัดแรงขึ้น และเมื่อผมออกจากร่มไม้ก็รู้เลยว่ามันพัดปะทะรถ ตอนนั้นผมมุ่งหน้าไปทางเบกเกต วอชิงตัน เบิร์กเชียร์ฮิลล์ และเกือบจะถึงแล้ว

ไม่มีร่องรอยการบุกรุก มีการวัดขนาดห้องและสเกตซ์ภาพของทั้งห้องเรียบร้อยแล้ว ทั้งสองร่างถูกเคลื่อนย้ายไปแล้ว

การใช้ผงฝุ่นตรวจหารอยนิ้วมือแฝงได้ผลดังนี้

ห้องครัว/โถง/ห้องนั่งเล่น - รอยนิ้วมือหลายรอยที่เป็นประโยชน์ พิสูจน์เอกลักษณ์บุคคลได้ในเวลาต่อมาว่าเป็นของซูซาน พาร์เกอร์ (96-12-1806-7) เจนนิเฟอร์ พาร์เกอร์ (96-12-1806-8) และชาร์ลี พาร์เกอร์ (96-12-1806-9)

ประตูครัวที่เปิดไปหลังบ้าน - ไม่มีรอยนิ้วมือที่ใช้งานได้ ลายน้ำบนพื้นผิว
ประตูบ่งบอกว่าถูกเช็ดออกจนเกลี้ยง ไม่มีร่องรอยโจรกรรม
ไม่พบรอยนิ้วมืออื่นใดจากการทดสอบผิวหนังของเหยื่อ
ชาร์ลี พาร์เกอร์ถูกนำตัวไปยังหน่วยสืบสวนคดีฆาตกรรมและให้ปากคำ
(ตามแบบ)

ผมรู้อยู่แล้วว่าพวกเขาทำอะไรเมื่อผมนั่งอยู่ในห้องสอบสวน ผมเอง
ก็เคยทำอย่างนี้หลายครั้งแล้ว พวกเขาสอบปากคำผมเหมือนที่ผมเคยทำกับ
คนอื่นมาก่อนหน้านั้น ใช้วิธีการพุดจาเป็นทางการแปลก ๆ ตามแบบฉบับการ
สอบสวนของตำรวจ “คุณจำได้ไหมว่าทำอะไรต่อจากนั้น” “คุณจดจำลักษณะ
นิสัยของนักดื่มคนอื่น ๆ ขณะอยู่ในร้านเหล้าได้ไหม” “คุณสังเกตเห็นสภาพ
กุญแจประตูหลังหรือเปล่า” คำถามเหล่านี้เป็นภาษาเฉพาะวงการที่วุ่นวาย
การจ้องใช้ภาษาเฉพาะของทางการทำให้การดำเนินคดีอาญาคลุมเครือเหมือน
ควีนนุหรือในบาร์

เมื่อผมให้ปากคำแล้ว โคลก็ตรวจสอบกับทางร้านหอมสลักซึ่งยืนยันว่า
ผมอยู่ที่นั่นตามคำให้การ จึงเป็นไปได้ที่ผมจะฆ่าลูกเมียตัวเอง

แต่กระนั้นก็ยังมีความซับซ้อน ผมถูกสอบสวนครั้งแล้วครั้งเล่าเรื่อง
ชีวิตแต่งงาน เรื่องความสัมพันธ์ของผมกับซูซาน และความเคลื่อนไหวของผม
ในหลายสัปดาห์ก่อนเกิดฆาตกรรม ผมเป็นคนที่จะได้รับเงินประกันชีวิต
ก้อนใหญ่จากซูซานจึงถูกสอบปากคำเรื่องนี้ด้วย

เจ้าหน้าที่ชันสูตรระบุว่าซูซานกับเจนนิเฟอร์เสียชีวิตมาแล้วประมาณ
สี่ชั่วโมงเมื่อผมมาพบศพ กล้ามเนื้อลำคอและขากรรไกรล่างเริ่มแข็งตัวแล้ว
แสดงว่าทั้งสองคนสิ้นใจประมาณ 21.30 น. หรืออาจเร็วกว่านั้นเล็กน้อย

ซูซานเสียชีวิตเพราะหลอดเลือดแดงบริเวณลำคอถูกตัดขาด แต่เจนนี่...
เสียชีวิตเพราะร่างกายหลังฮอร์โมนอะดรีนาลินปริมาณมาก ทำให้หัวใจห้องล่าง

เด่นเร็วผิดจังหวะและเสียชีวิต เจนนี่เป็นเด็กที่อ่อนโยนและอ่อนไหวเสมอมา เป็นเด็กที่มีภาวะหัวใจอ่อนแอ พุดตามจริงคือแกเสียชีวิตด้วยความกลัว ก่อนมาตกรจะทันปาดคอ เจ้าหน้าที่ชันสูตรระบุว่าเจนนี่เฟอร์ขาดใจตอนโดน ถลกหนังไปหน้า ซึ่งต่างจากซูซาน แต่บอกเหตุผลไม่ได้ว่าเหตุใดศพเจนนี่เฟอร์ จึงถูกเคลื่อนย้ายหลังสิ้นใจ

รายงานเพิ่มเติมจะตามมาภายหลัง

ลิปตำรวจเอก วอลเตอร์ โคล พนักงานสอบสวน

ผมมีข้อแก้ตัวว่าเมา ตอนคนคว้าชีวิตลูกเมีย ผมซดวิสกี้อยู่ในบาร์เหล้า แต่ทั้งสองคนยังมาหาผมในความฝัน บางครั้งยิ้มแยมและสวยงามเหมือนครั้ง ยังมีชีวิตอยู่ บางครั้งไม่มีใบหน้าและเลือดอาบเหมือนตอนที่ความตายมาพรากไป ทั้งคู่มากรักมือเรียกผมให้ไปหาในความมืดซึ่งไม่มีความรักสถิตอยู่ มีแต่ ความเลวร้ายชุ่มซอ้น แถมยังประดับประดาด้วยดวงดาหลายพันคู่ที่มีตบอดและ ใบหน้าคนตายที่โดนถลกหนัง

ผมมาถึงเอาตอนมืด ประตูรั้วปิดและคล้องกุญแจแล้ว กำแพงเตี้ย ผมจึงปีน เข้าไปได้สบาย ผมเดินอย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้เหยียบแผ่นหินเหนือหลุมศพ หรือดอกไม้จนมายืนต่อหน้าทั้งสองคน แม้จะมีมืด แต่ผมรู้ว่าจะหาทั้งคู่ได้ที่ไหน พวกเธอเองก็จะหาผมเจอเช่นกัน

ทั้งสองคนมาหาผมเป็นครั้งคราวตอนเคลิ้มหลับ ตอนถนนหนทางมืดมิด เงียบสงัด หรือยามแสงอรุณชอกซอนผ่านช่องผ้าม่าน อาบห้องมืดสลัวให้ ค่อย ๆ เรื่องรองขึ้น ภรรยากับลูกมาหาผม มาให้เห็นเป็นรูปเป็นร่างในความมืดมัว พวกเธอยืนอยู่ด้วยกัน มองผมเรียบ ๆ เลือดอาบ ตายตาไม่หลับ ทั้งสองคนมาหาผม ลมหายใจของพวกเธอโชยมากับสายลมแผ่วยามคำคืนไล่

แก้มผม นิ้วมือพวกเธอที่เร้นอยู่ตามกิ่งก้านต้นไม้เคาะกระຈกหน้าต่างบ้านเบาๆ
ภรรยา กับลูกมาหาผมและผมก็ไม่โดดเดี่ยวอีกต่อไป

ตัวอย่าง

1

สาวเลิฟวัยห้าสิบสวมกระโปรงสั้นรูปสีดำ เลือสีขา และรองเท้าสั้นสูงสีดำ เนื้อตัวของเธอปลิ้นจากทุกส่วนของชุดที่สวม ดูราวกับเธอบวมขึ้นอย่างน่าพิศวงตอนไหนสักตอนระหว่างแต่งตัวจนมาถึงที่ทำงาน เธอเรียกผมว่า “ที่รัก” ทุกครั้งที่เดิมกาแพให้ นอกนั้นเธอไม่ได้พูดอะไรอีก ซึ่งก็ดีสำหรับผม

ตอนนี้ผมนั่งข้างหน้าต่าง จ้องมองบ้านหินสีน้ำตาลแดงฝั่งตรงข้ามนานกว่าหนึ่งชั่วโมงครึ่งแล้ว สาวเลิฟต้องอยากรู้แน่ๆว่าผมมีแผนจะนั่งอีกนานแค่ไหน และเมื่อไหร่จะจ่ายเงินเสียที่ ข้างนอก ตามถนนหนทางย่านแอสโตเรียคลาคล่ำไปด้วยนักล่าของถูก ผมอ่าน*นิวยอร์กไทมส์*ตั้งแต่ต้นจนจบโดยไม่หลับเลย ระหว่างฆ่าเวลาคอยให้เจ้าอ้วนอลลี วัตส์ไพล์จากที่ซ็อน ผมใกล้จะหมดความอดทนแล้ว

ในช่วงเวลาที่อ่อนแอ บางครั้งผมตัดสินใจจะเลิกกับ*นิวยอร์กไทมส์*สัปดาห์ และซื้อเฉพาะฉบับวันอาทิตย์ อย่างน้อยก็อธิบายได้ว่าซื้อเพราะเล่มหนาดี อีกทางเลือกหนึ่งคือเริ่มอ่าน*เดอะโพสต์* แม้ว่าจากนั้นผมจะต้องเริ่มตัดคุปอง และเดินไปที่ร้านค้าโดยสวมรองเท้าใส่ในบ้าน

ผมจำเรื่องเจ้าพ่อสื่อชื่อรูเพิร์ต เมอร์ต็อกที่เคยได้ยินมาได้ รวมถึงวิธีการที่เขาเข้าหาห้างสรรพสินค้าบลูมมิงเดิลส์ด้วยหวังจะให้ผู้บริหารลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์*เดอะโพสต์*หลังจากที่เขาซื้อกิจการในทศวรรษ 1980 นายใหญ่ของบลูมมิงเดิลส์ตอบสนองด้วยการเลิกจ้างหนึ่งและตอบว่า “คุณเมอร์ต็อก ปัญหาคือพวกผู้อ่านของคุณเป็นขี้ขโมย” ผมไม่ใช่แฟนตัวยงของบลูมมิงเดิลส์แต่ข้อโต้แย้งนี้ก็จูงใจให้ไม่บอกรับ*เดอะโพสต์*

ผมคงออกอาการกับ*ไทมส์*ฉบับหน้านั้นมากไปหน่อยจนชักอยากฆ่าสายข่าว มีการแถลงว่าแซนเซล แมกกี ผู้พิพากษาศาลสูงสุดของรัฐ ซึ่งตามสำนักข่าวบางแห่งบอกว่าเป็นผู้พิพากษาที่บดขยี้ที่สุดในนิวยอร์ก จะเกษียณในเดือนธันวาคมและอาจได้รับการเสนอชื่อให้เป็นคณะกรรมการในองค์กรเฮลท์แอนด์ฮอสพิทัลประจำเมือง

แค่เห็นชื่อแมกกีพิมพ์อยู่ผมก็รู้สึกแย่แล้ว ช่วงทศวรรษ 1980 เขาเป็นประธานการพิจารณาคดีหญิงผู้หนึ่งซึ่งถูกข่มขืนตอนอายุเก้าขวบโดยชายอายุห้าสิบสี่ปีชื่อเจมส์ จอห์นสัน ผู้ดูแลสวนสาธารณะแฟลมเบย์และถูกตัดสินไปแล้วว่ามีความผิดในข้อหาปล้น ทำร้ายร่างกาย และข่มขืน

แมกกีพลิกคำตัดสินชี้ขาดของคณะลูกขุนที่จะชดใช้เงินสามล้านห้าแสนดอลลาร์สหรัฐให้แก่ฝ่ายหญิง ด้วยคำพูดดังต่อไปนี้ “เด็กไร้เดียงสาคนหนึ่งถูกข่มขืนอย่างโหดเหี้ยมโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุที่ประจักษ์ชัดแม้แต่ชนิดเดียว แต่ถึงอย่างไร นี่ก็เป็นภัยอันตรายอย่างหนึ่งของการดำรงชีวิตในสังคมสมัยใหม่” ครั้งนั้นผมเห็นว่าการพิจารณาคดีของเขาดูจะใจจัดใจดำและเป็นการอ้างเหตุผลไม่เข้าท่ามาพลิกคำตัดสิน บัดนี้เมื่อเห็นชื่อเขาตรงหน้าอีกหลังจากมีเรื่องเกิดขึ้นกับครอบครัวของผม ความคิดเห็นของเขาก็ดูจะน่าชิงชังขึ้นอีกมาก เป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่าคุณงามความดีล่มสลายเมื่อเผชิญกับความโหดชั่ว

ขณะลบชื่อแมกกีออกไปจากความคิด ผมพบหนังสือพิมพ์อย่างประณีต กตหมายเลขบนโทรศัพท์มือถือและเบนสายตาไปยังหน้าต่างชั้นบนของ

อพาร์ทเมนต์ค่อนข้างโหดผึ่งตรงข้าม มีคนรับสายหลังจากกริ่งเรียกสามครั้ง แล้วเสียงผู้หญิงก็พูดทักทายเบา ๆ อย่างระวังตัว มีเสียงการตีมีเหล่าสุนัขหรืออยู่ในสาย เหมือนเสียงประตูบาร์ครูดผ่านพื้นปูน

“บอกไอ้อ้วนแฟนคุณว่าผมมารีบ อย่าให้ต้องไล่จับกันล่ะ” ผมพูดกับเธออีกว่า “ผมโคตรเบื่อ แล้วก็ไม่ได้คิดจะวิ่งเล่นไปทั่วทั้งที่ร้อนแบบนี้” ผมรวบรัดตัดความ ผมจัดสาย วางเงินห้าดอลลาร์ไว้บนโต๊ะ และก้าวออกไปยืนที่ถนน คอยให้เจ้าอ้วนออลลี วัตส์ตกใจเล่น

ตัวเมืองอยู่ในช่วงกลางฤดูร้อนที่อากาศร้อนขึ้น ซึ่งคงจะหมดฤดูในวันรุ่งขึ้นพร้อมกับการมาเยือนของพายุฝนฟ้าคะนอง ตอนนี้อากาศร้อนจนหลายคนสวมเสื้อยืดคอกลม กางเกงผ้า และแว่นกันแดดแพง ๆ ได้ และร้อนจนทำให้เหงื่อท่วมชุดสูททันทีที่ห่างเครื่องปรับอากาศถ้าโชคไม่ดีจนต้องทำงานอย่างผม ไม่มีแม้แต่ลมพัดคลายร้อนสักวูบ

สองวันก่อน พัดลมตั้งโต๊ะตัวเดียวพยายามโหมพัดอากาศร้อนที่อ้อยอิ่งอยู่ในสำนักงานของเบนนี่ โลว์ยานบลูกลินไฮดรัสออกไป จากหน้าต่างที่เปิดกว้างบานหนึ่ง ผมได้ยินคนพูดภาษาอาหรับกันบนถนนแอตแลนติกและได้กลิ่นอาหารจากร้านโมริโอกันสตาร์ที่อยู่ห่างไปครึ่งช่วงตึก เบนนี่เป็นผู้ค้าประกันผู้ต้องหา มือไม่ถึงที่เชื่อใจเจ้าอ้วนออลลีว่าจะไม่หลบหนีคดี ความจริงคือเขาวิงวอนความศรัทธาในระบบยุติธรรมของเจ้าอ้วนนั้นผิดไปต่างหาก จึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่เบนนี่จะยังเป็นผู้ค้าประกันมือไม่ถึงต่อไป

เงินที่นำเสนอนี้ในคดีเจ้าอ้วนออลลี วัตส์คุ้มค่า และยังมีเรื่องราวเบื้องลึกที่ร้ายแรงยิ่งกว่าพวกหนีประกันตัวส่วนใหญ่ ไหนจะเรื่องพันธบัตรทำหมีดอลลาร์สหรัฐในคดีเจ้าอ้วนออลลี ซึ่งเป็นผลจากการเข้าใจผิดระหว่างออลลีกับผู้มีอำนาจทางกฎหมาย และเรื่องใบสั่งซื้อที่แสดงกรรมสิทธิ์ถูกต้องของรถเซฟวีเบเร็ตตาปี 1993 รถเมอร์เซเดสปี 1990 รุ่น 300 เอสอี และรถสปอร์ตหรูอีกหลายคัน ทุกคันล้วนเข้ามาอยู่ในครอบครองของออลลีด้วยวิธีการผิดกฎหมาย

เจ้าอ้วนออลลีเริ่มถึงخالงเมื่อตำรวจสายตรวจตาไวนายหนึ่งซึ่งรู้จักชื่อกระหน่อนของออลลีดีในฐานะอะไรสักอย่างที่ไม่ถึงขั้นหัวใจในโลกไร้กฎหมายอันชั่วช้า เขาเห็นรถเซฟวีที่ถูกคลุมอยู่ใต้ผ้าใบกันน้ำจึงเรียกตรวจทะเบียนรถ

ทะเบียนเหล่านั้นเป็นทะเบียนปลอม ออลลีจึงถูกรวบตัวไปสอบปากคำ เขาเปิดปากเงิบแต่เก็บข้าวของเฟ้นหันทันทีที่ได้ประกันตัวเพื่อเลี่ยงไม่ตอบคำถามที่จะตามมาว่าใครเอารถมาให้เขาครอบครอง ลือกันว่าด่านทางคือซัลวาโตเร “ซอนนี่” แฟร์เรรา ลูกชายของหัวหน้าแก๊งมาเฟียชื่อดัง ระยะไม่กี่อาทิตย์มานี้มีข่าวลือว่าความสัมพันธ์ของสองพ่อลูกเริ่มระหองระแหง แต่ไม่มีใครพูดถึงสาเหตุ

“เรื่องของไอ้พวกเวอร์ตะโลทั้งนั้น” เบนนี่ โลว์พูดขึ้นวันนั้นที่สำนักงาน “แล้วเกี่ยวอะไรกับเจ้าอ้วนออลลีด้วย”

“จะไปรู้มันอะไระ อยากรู้โทรถามแฟร์เรราเอาไหม”

ผมมองเบนนี่ โลว์ เขาหัวล้านเลี่ยนและเท่าที่ผมรู้จักก็ล้านมาตั้งแต่อายุยี่สิบต้นๆ หัวเกลี้ยงเกลามาเหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดพราว สองแฉกแดงก่ำ เหนียงห้อยเหมือนขี้ผึ้งละลาย ลำนํ้างานเล็กๆ ของเขาอยู่ที่ชั้นบนร้านขายของฮาลาล มีกลิ่นเหงื่ออับชื้น ผมไม่แน่ใจเหตุผลที่ตัวเองรับปากทำงานชิ้นนี้ด้วยซ้ำ ในเมื่อผมมีเงินอยู่แล้ว ทั้งเงินประกันชีวิต เงินจากการขายบ้าน เงินจากบัญชีที่เคยฝากรวมกัน แล้วยังมีเงินสดจากกองทุนเพื่อการเลี้ยงชีพ ส่วนเงินของเบนนี่ โลว์ก็ไม่ได้ทำให้ผมมีความสุขยิ่งขึ้น คงเพราะผมอยากมีอะไรทำบ้างนั่นแหละ

เบนนี่ โลว์กลืนน้ำลายดังเอือก “อะไรกัน ทำไมมองผมอย่างนั้น”

“เบนนี่ คุณรู้จักผมใช่ไหม”

“หมายความว่าอะไร ก็รู้จักนะสิ ต้องการเอกสารอ้างอิงไหม เอาไป” เขาแค้นหัวเราะ มืออวบอูมผายออกเหมือนขอร้อง “เอาไงล่ะ” เขาทรมอีก น้ำเสียงประหม่า และนี่เป็นครั้งแรกที่เขาทางเขาดูหวาดๆ ผมรู้ว่ามีคนพูดเรื่องผมมาหลายเดือนแล้วตั้งแต่เกิดคดีฆาตกรรม พูดเรื่องที่ผมทำหรืออาจทำ สายตา

เบนนี่ที่มองมาบอกผมว่าเขาได้ยินเรื่องเหล่านั้นแล้ว และคงเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง การที่เจ้าอ้วนออลลีหนีไม่ใช่สิ่งที่เข้าใจได้ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาต้องขึ้นศาลคดีกระทำความผิดเรื่องรถที่ถูกขโมยมา แม้ว่าความสัมพันธ์ที่นำเคลือบเคลงกับตระกูลแฟร์เรราทำให้ค่าประกันตัวในคราวนี้สูงขึ้นก็ตาม แต่ออลลีมีหนายความเก่งไวใจได้ นอกจากนั้นเขายังมีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจรถยนต์เพียงอย่างเดียวคือทำป้ายทะเบียนรถที่เกาะไรเกอร์ส ฉะนั้นจึงไม่มีเหตุอันควรให้ต้องหนี และไม่มีเหตุอันใดที่เขาต้องเสี่ยงชีวิตด้วยการซื้อตัวซอห์นนี่แบบนี้

“ไมเอ็งหรือก เบนนี่ ไม่มีอะไร ได้ข่าวอะไรเพิ่มกับบอกด้วยแล้วกัน”

“ได้เลย” เบนนี่ตอบ ทำท่างอแง “คุณจะเป็นคนแรกทีรู้”

ขณะที่ผมออกจากสำนักงานของเขา ได้ยินเขาพูดเพิ่มพึมพำไม่ชัดว่าพูดอะไร แต่กลับคล้อยคลอคล้ายว่าเบนนี่ โหล่พูดว่าผมเป็นฆาตกรเหมือนพ่อ

รุ่งขึ้นผมเสียเวลาตามหาคู่ขาคนปัจจุบันของออลลีโดยการสอบถามคำถามอย่างรอบคอบเกือบทั้งวัน และอีกห้าสิบนาทีในเช้าวันนี้ยืนยันว่าออลลีอยู่กับเธอจริง ด้วยวิธีการที่สะดวกง่ายดายอย่างการโทรถามร้านอาหารไทยในย่านนั้นว่าอาทิพย์ที่แล่วมีใครสั่งอาหารไปที่บ้านเลขที่นั่นบ้าง

ออลลีชอบอาหารไทยมาก และก็เหมือนกับพวกหลบหนีส่วนใหญ่ที่ไม่หึงความเคยชินเดิมๆ ทั้งที่หลบหนีอยู่ คนเราไม่ค่อยยอมเปลี่ยนตัวเอง พวกโง่เง่าจึงมักโดนตามเจอได้ง่ายดาย พวกนี้บอกรับนิเทศสารเดิมๆ กินอาหารร้านที่เคยกิน ดื่มเบียร์ยี่ห้อเดิม เรียกสาวคู่ขาคนเก่า และนอนกับหนุ่มๆ หน้าเดิม หลังจากผมพูดว่าจะเรียกผู้ตรวจการณ์ด้านสุขภาพ โรงแรมจิ้งหรีดแนวเอเชีย ชื่อแบงคือกัซันเฮาส์จึงยอมรับว่าส่งอาหารไปให้ลูกค้าคนหนึ่งชื่อโมนิกา มัลเรนตามที่อยู่ย่านแอสโตเรีย นั่นละที่ทำให้ผมมาตีหมกแพ อ่านนิตยอร์กไทมส์ และโทรไปปลุกเจ้าออลลี

ออลลีเปิดประตูห้องสองสามหนึ่งเจ็ดอย่างบ้องตันตามคาดหลังจากผมโทรไปประมาณสี่นาที เขาโผล่หัวออกมา แล้วออกวิ่งตุ้มตุ้ดตุ้มตุ้มลงบันไดไป

ที่ทางเท้า รูปร่างหน้าตาเขาตลกดี เส้นผมเรียบแปล้พาดกลางหัวล้าน ขอบเอว ยางยืดของกางเกงสีน้ำตาลยืดคอดพุงมึนๆ โมนิกา มัลเรนต้องรักเขามาก จึงอยู่กับเขาได้ เพราะเขาไม่มีเงินและหน้าตาดูไม่ได้เลย แปลกที่ผมออกจะชอบ เจ้าอ้วนออลลี วัตส์

เขาเพิ่งก้าวลงบนทางเท้าเมื่อคนวิ่งออกกำลังกายในชุดวอร์มสีเทาที่มีชุด โพล์มาตรงหัวผม วิ่งเข้ามาใกล้ออลลีแล้วยิงเขาสามนัดด้วยปืนเก็บเสียง เลือ่วลีขาวของออลลีเป็นลายจุดสีแดงทึบที่และร่างเขาก็ล้มพับลงกับพื้น เจ้านักวิ่งผู้ถนัดซ้ายยื่นมองร่างนั้นและยิงเจาะหัวอีกนัดหนึ่ง

มีเสียงคนหวีดร้อง ผมเห็นสาวผมสีน้ำตาลเข้มคนหนึ่ง ลั่นนิษฐานว่าคง เป็นโมนิกา มัลเรนผู้เป็นฝ่ายหมดๆ ชะงักอยู่ที่ประตูอพาร์ทเมนต์ของเธอก่อน จะวิ่งมาที่ทางเท้า คุณเขาลงข้างออลลี สองมือลูบหัวล้านโศกเลือดแล้วร้องให้นักวิ่งซึ่งถอยไปแล้วกำลังเดินพุดเวิร์กเหมือนนักมวยคอยระงับเริ่มยก และแล้ว เขาก็หยุด เดินกลับมาเหนียวไก่อป่องเตี้ยเข้ากลางกระหม่อมของหญิงสาว เธอล้มทับร่างออลลี วัตส์ แผ่นหลังของเธอบังศีรษะเขา บรรดาผู้เห็นเหตุการณ์ วิ่งหากที่กำบังหลังรถยนต์ บ้างก็เข้าไปในร้านค้า รถราบนถนนหยุดชะงัก

ผมกำลังจะข้ามถนน ปีนสมีทเอนด์เวสสันอยู่ในมือตอนที่นักวิ่งออกวิ่ง เขาก้มศีรษะต่ำ เคลื่อนไหวรวดเร็ว มือซ้ายยังถือปืนนั้น แม้จะสวมถุงมือดำ แต่เขาไม่ทิ้งปืนในที่เกิดเหตุ ถ้าปืนไม่มีลักษณะพิเศษคนยิงก็ต้องซื้อปืนแน่ แต่ผมว่าอย่างหลังมากกว่า

ผมเกือบจะถึงตัวเขาอยู่แล้วตอนรถเซฟวิคพาฟรีชลีดำกระจกติดฟิล์มเล่น มาจากข้างทางแล้วจอดรอเขา หากผมไม่ยิงเขาก็หนีรอด หากยิงก็มีปัญหาใหญ่ กับตำรวจ ผมตัดสินใจ เขาเกือบถึงรถเซฟวิคแล้วเมื่อผมยิงออกไปสองนัด นัดแรกโดนประตูรถและนัดที่สองเจาะเข้าแขนเสื้อข้างขวาเลือดทะลัก เขาหมุนตัวยิงสะเปะสะปะมาทางผมสองนัด ตอนที่เขายิง ผมเห็นดวงตาของเขา เปิกกว้างและวาวโรจน์ ฆาตรกรอยู่ใต้ฤทธิ์ยา

เมื่อเขาหันไปอีกที รถเซฟวียก็พุ่งออกไปแล้ว คนขับคงตกใจที่ผมยิงเลียบล้อให้คนขับเข้าอ้วนอลลี วัตส์เคื่องอยู่ตรงนั้น เขายังอีกนัดหนึ่ง กระจกรถที่จอดอยู่ทางด้านซ้ายของผมแตกกระจาย ผมได้ยินเสียงคนหวีดร้องและแว่วเสียงไซเรนโหยหวน

นักวิ่งเร่งฝีเท้าเข้าไปในตรอก พลังเหลือวามองกลับมาทางเสียงรบกวนของผมที่ย่ำไล่หลังไปตามถนน เมื่อผมมาถึงหัวมุม กระสุนนัดหนึ่งเจาะเข้ากำแพงเหนือศีรษะผมเสียงดังสนั่น เศษคอนกรีตร่วงกราวใส่ ผมเงยหน้ามองเห็นนักวิ่งวิ่งเบียดตัวชิดกำแพงไปได้ครึ่งตรอกแล้ว หากเขาเลี้ยวตรงหัวมุมสุดทางก็จะกลืนหายไปกับฝูงชน

ช่วงท้ายตรอกปลอดภัยคนอยู่ครู่หนึ่ง ผมตัดสินใจเสียงยิง ตวงอาทิตย์คล้อยไปด้านหลังพร้อมกับที่ผมยึดตัวขึ้นยิงไปสองนัดติดๆ ผมเห็นจากทางตว่าผู้คนที่สองข้างแตกกระเจิงเหมือนนกพิราบบินหนีขึ้นจากก้อนหินเมื่อไหลขาของนักวิ่งกระตุกด้วยแรงอัดของลูกปืน ผมตะโกนให้เขาทิ้งปืน แต่เขาหันมาอย่างเก๋ๆ กังๆ มือซ้ายยกปืนขึ้น ผมเลี้ยวหลักเล็กลง แต่ก็ยังไปอีกสองนัดจากระยะห่างประมาณยี่สิบฟุต เขาซ้ายของเขากระจุยตอนที่กระสุนนัดหนึ่งเจาะเป็นรู เขาทรุดตัวลงพังกำแพงตรอก ปืนพกไถลไปทางถังขยะและถุงดำอย่างไร้พิษสง

เมื่อผมเข้าไปใกล้ก็เห็นใบหน้าเขาซีดเผือด ปากบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด มือซ้ายทำท่าจะยกอยู่แถวเข่าที่ร้องแรงแดงโดยไม่ให้ถูกบาดแผล แต่ดวงต่ายังแจ่มใส ผมได้ยินเสียงเขาหัวเราะคิกคักขณะยกกำแพงขึ้นและพยายามกระโดดหนีด้วยขาข้างที่ใช้งานได้ ผมอยู่ห่างเขาประมาณสิบห้าฟุตเมื่อเสียงหัวเราะถูกกลบด้วยเสียงรถเบรกลอยตัวด้านหลังเขา ผมเงยหน้าขึ้นมองเห็นรถเซฟวียสีดำจอดขวางท้ายซอย กระจกรถด้านผู้โดยสารเลื่อนลง และแล้วความมืดภายในก็ถูกทำลายด้วยแสงจากปากกระบอกปืนรูบเดียว

ร่างมือปืนผวาเหวี่ยงแล้วล้มคะมำบนพื้น เขาชักกระตุกหนึ่งที่ ผมเห็น

รอยเปื้อนสีแดงแผ่กระจายเต็มหลังเลื้อวอ้อม ตามด้วยนัดที่สอง เลือดพุ่งกระฉูด จากด้านหลังศีรษะเขาขึ้นมาในอากาศ ใบหน้าเขากระแทกกับพื้นคอนกรีตสกปรก ในตรอกครึ่งหนึ่ง ผมหลบหลังถังขยะแล้วเมื่อกระสุนนัดหนึ่งเจาะเข้ากำแพงอิฐเหนือศีรษะ ผมโพรยปรายไล่ผม กำแพงทะลุเป็นรู จากนั้นกระจกรถเซฟวีก็เลื่อนขึ้น รถพุ่งพรวดไปทางตะวันออก

ผมวิ่งไปตรงที่นักวิ่งนอนอยู่ เลือดไหลโกรกจากบาดแผลบนร่างเป็นงา สีแดงกำบวมพื้น ตอนนี้อยู่ในซอยเรณดังใกล้เข้ามาแล้ว ผมเห็นบรรดาผู้เห็นเหตุการณ์รวมตัวกันท่ามกลางแสงแดด ผมมองผมที่จับจ้องศพอยู่

รถสายตรวจเข้ามาจอดในไม่กี่นาทีต่อมา ผมยกมือขึ้น วางปืนไว้บนพื้นตรงหน้า โบนูญตวางอยู่ข้างๆ คนฆ่าเจ้าอ้วนอลลิ วัตสันนอนอยู่แทบเท้าผม ตอนนี้อยู่รอบศีรษะและไหล่ไปรวมกับสายน้ำสีแดงที่ค่อยๆ จับตัวขึ้นคลักในร่องระบายน้ำกลางตรอก ตำรวจสายตรวจนายหนึ่งกุมตัวผมขณะที่คู่หูของเขาตามเนื้อตัวผม แล้วผลักผมแรงเกินเหตุให้ไปยืนฝั่งหนึ่ง ตำรวจนายนี้ยังหนุ่ม อายุไม่เกินยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี และโอหังลั่นดี

“เฮ้ย เราได้ตัวนายอำเภอมือปราบไวแอตต์ เอิร์ปตรงนี้แหละ แซม” เขาร้องบอก “ยิงโคตรมันยังกับหนังเรื่องไฮนูน”

“ไวแอตต์ เอิร์ปไม่อยู่ในเรื่องไฮนูน” ผมแก้ให้ ขณะที่คู่หูเขาตรวจบัตรประจำตัวผม ตำรวจนายนี้ชักกลางลำตัวผมอย่างแรงจวนตอบโต้ ทำเอาผมเข่าทรุด ผมได้ยินเสียงไซเรนอีกหลายเสียงดังอยู่ใกล้ๆ รวมทั้งเสียงหอนแฉ่งเหตุของรถพยาบาล

“แก ไอ้ตัวตลกจอมแสบ” ตำรวจหนุ่มพูด “ยิงมันทำไม”

“นายไม่ได้อยู่ตรงนี้” ผมตอบ พลางกัดฟันด้วยความเจ็บปวด “ไม่จั้นฉันคงยิงนายแทน”

เขากำลังจะใส่กุญแจมือผมเมื่อเสียงคันทูดังขึ้น “เก็บไปเถอะ ฮาร์ลีย์” ผมเหลียวมองเพื่อนคู่หูของเขาที่ชื่อแซม ริส ผมจำเขาได้ตั้งแต่สมัยเป็นตำรวจ

และเขาก็จำผมได้ เขาก็ไม่ชอบใจสิ่งที่เห็นนี่หรอก

“เขาเคยเป็นตำรวจ ปล่อยเขา”

แล้วเราสามคนก็ยืนคอยเงียบ ๆ จนคนอื่น ๆ มาถึง

รถตำรวจอีกสองคันมาถึงก่อนที่รถโนวาสีน้ำตาลแก่จะส่งตำรวจนอกเครื่องแบบนายหนึ่งลงที่ริมถนน ผมยกหน้าขึ้นเห็นวอลเตอร์ โคลเดินเข้ามาหา ผมไม่ได้เจอเขาเกือบหกเดือนแล้วตั้งแต่เขาได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้หมวด เขาสวมเสื้อโค้ตหนังตัวยาวสีน้ำตาลขัดกับอากาศร้อน “ออลลี วัตส์ใช้ไหม” เขาก้มพลางเอียงศีรษะไปทางมือปืน ผมพยักหน้า

เขาทิ้งผมไว้ตามลำพังครู่หนึ่งขณะพูดคุยกับตำรวจในเครื่องแบบและตำรวจสืบสวนจากสถานีตำรวจท้องที่ ผมเห็นเขาเหวี่ยงแจ็กชัมเสื้อโค้ต

“ไปรถคันก็ได้” เขาพูดขึ้นเมื่อหันมาในที่สุด พลางสบตากับตำรวจชื่อ ฮาร์ลีย์พร้อมกับแสดงอาการไม่พอใจอย่างปิดไม่มิด เขากวักมือเรียกตำรวจสืบสวนอีกหลายคนมาหาแล้วอธิบายปิดท้ายเบา ๆ ด้วยน้ำเสียงนุ่ม ก่อนโบกมือให้ผมไปที่รถโนวา

“เลื่อนอกดูดินะ” ผมพูดชมเมื่อเราเดินไปถึงรถ “เลี้ยงสาว ๆ ไว้ก็คนแล้ว” ดวงตาของวอลเตอร์เป็นประกายแวบหนึ่ง “สีให้เสื้อโค้ตนี้เป็นของขวัญวันเกิด คิดใช้ไหมว่าทำไมฉันใส่ทั้งที่ร้อนตับแลบแบบนี้ ยิ่งไปอีกนิด”

“ไม่ก็นัดหรอก”

“รู้ใช้ไหมว่ามีกฎหมายห้ามยิงปืนในที่สาธารณะ”

“ฉันนะรู้ แต่ไม่แน่ใจว่าคนที่นอนตายบนพื้นรู้หรือเปล่า ส่วนคนยิงเขาคงไม่รู้เหมือนกัน นายควรทำโปสเตอร์ณรงค์นะ”

“ตกลงยกเลย ขึ้นรถได้แล้ว”

ผมทำตามที่เขาสั่ง แล้วต่อมาเราก็ไปจากริมถนน บรรดาผู้เห็นเหตุการณ์อ้าปากค้างด้วยความฉงนขณะที่เราพ้นถนนแอสต์ยัดเยียดไป

2

ห้าชั่วโมงผ่านไปหลังการตายของเจ้าอ้วนออลลี วัตส์ แฟนสาวชื่อโมนิกามัลเรน และมีอุปนิสัยที่ไม่รู้ว่าเป็นใคร ผมถูกสอบสวนโดยตำรวจสืบสวนสองนายจากหน่วยสืบสวนคดีฆาตกรรมซึ่งผมไม่รู้จักสักคน วอลเตอร์โคลไม่ได้เข้าร่วมด้วย ผมได้รับการแพ้สองครั้ง นอกนั้นก็ถูกทิ้งไว้ตามลำพังหลังการสอบปากคำ ทันทีที่ตำรวจสืบสวนนายหนึ่งออกจากห้องไปปรึกษากับใครสักคน ผมก็เห็นชายผอมสูงสวมสูทลินินสีเข้มแวบหนึ่ง ปลายปกเสื้อสองข้างแหลมเปี้ยบราวใบมีดโกน เนกไทไหมสีแดงไร้รอยยับ เขาดูเหมือนเอฟบีไอจอมยโส

โต๊ะไม้ในห้องสอบสวนเก่าและมีรอยบุบกับรอยกาแฟจากกันถ้วยหลายร้อยร้อย หรืออาจจะเป็นพัน ที่ข้างโต๊ะด้านซ้ายแถวๆ มุมโต๊ะน่าจะมีคนใช้ตบหูตูดเนื้อไม้เป็นรูปหัวใจที่แหลกสลาย และผมจำรูปหัวใจนี้ได้จากคราวก่อนที่มานั่งในห้องนี้...

“ช่วยละสิ วอลเตอร์...”

“วอลต์! เอาเขามาอยู่นี่ไม่ได้หรอก”

โคลมองตำรวจสืบสวนหลายคนนายที่ยืนเรียงรายตามผนังและที่นั่งตัวงอบนเก้าอี้รอบโต๊ะ

“เขาไม่ได้อยู่ตรงนี้” โคลพูด “ตราบนาทีทุกคนในห้องนี้เข้าใจร่วมกันว่า เราไม่เคยเห็นเขา”

ในห้องสอบสวนมีเก้าอี้แน่น โต๊ะเสริมอีกตัวถูกนำเข้ามา ผมยังอยู่ในช่วงลากิจส่วนตัว และตามจริงก็กำลังจะลาออกจากกรมตำรวจในอีกสองอาทิตย์ ครอบครัวผมเสียชีวิตได้สองอาทิตย์แล้ว แต่ถึงตอนนี้การสืบสวนก็ยังไม่ถึงไหน ด้วยความเห็นชอบของผู้หมวดแคฟเฟอร์ตีวีย์ใกล้เกษียณ โคลเรียกประชุมตำรวจสืบสวนที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้และอีกสองนายซึ่งนำจับตามองในบรรดาตำรวจสืบสวนคดีฆาตกรรมที่ดีที่สุดของเมืองนี้ การประชุมครั้งนี้เป็นทั้งการระดมความคิดและบรรยาย โดยมีเรเซล วูล์ฟเป็นผู้บรรยาย

เรเซล วูล์ฟมีชื่อเสียงในฐานะเป็นนักจิตวิทยาอาชญากรรมสาวสวย แต่ทางหน่วยยังคงยืนกรานไม่ยอมปรึกษาเธอ เนื่องจากมีกฏข้อที่เก้งก้างอยู่แล้ว คือ ดอกเตอร์รัสเซลล์ วินด์เกต แต่โคลเคยบอกไว้ว่า “วินด์เกตวาดรูปการณ์ช่วยโคตรๆ” เขาเป็นคนมือถือปากถือคิล สนับสนุนพวกวายร้าย นอกจากนี้ยังเป็นน้องชายของอติปดี จึงทำให้เขาเป็นไอ้เลวจอมหน้าไหว้หลังหลอก ผู้ทรงอิทธิพลเหนือชั้น

วินด์เกตไปร่วมการประชุมของพวกนิคมพรอยด์ที่เมืองทัลซา โคลจึงถือโอกาสนี้ปรึกษาวูล์ฟ เธอนั่งหัวโต๊ะ เป็นหญิงสาวท่าทางเอาจริงเอาจังแต่มีเสน่ห์ในวัยสามสิบเศษ ผมสีแดงเข้มยาวประบ่า สวมชุดทำงานสีกรมท่า เธอนั่งไขว่ห้าง รองเท้าส้นสูงสีน้ำเงินห้อยอยู่ที่ปลายเท้าขวา

“ทุกคนรู้เหตุผลที่เบิร์ตอยากอยู่ที่นี่” โคลพูดต่อ “หากพวกคุณเป็นเขาก็คงอยากอยู่เหมือนกัน” ผมทั้งขมขื่นทั้งโหม่นน้ำวให้โคลยอมให้ผมเข้ามานั่งฟังบรรยายสรุป ผมอ้อนวอนเขาทั้งที่ไม่มีสิทธิ์ด้วยซ้ำ และวอลเตอร์ก็ยอม ผมไม่เสียใจในสิ่งที่ทำไป

คนอื่น ๆ ในห้องยังไม่เห็นด้วย ผมเห็นจากสีหน้าพวกเขาที่ท่าเหมินมอง ยักไหล่ และบะปากไม่พอใจ ผมไม่สน ผมอยากฟังสิ่งที่วุล์ฟพูด โคลกับผมนั่งลงคอยให้เธอเริ่ม

วุล์ฟหยิบแว่นตาจากบนโต๊ะมาสวม ทางฝั่งซ้ายของเธอมียอยชุดซีตเนื้อไม้ใหม่ ๆ เป็นรูปหัวใจชัดเจน เธอเหลือบมองเอกสาร ดึงจากกองมาสองแผ่น แล้วเอ่ย

“เอาละค่ะ ฉันไม่ทราบว่าคุณรู้เรื่องพวกนี้ดีแค่ไหนเลยจะไปช้า ๆ” เธอหยุดครู่หนึ่ง “คุณนักสืบพาร์เกอร์คงลำบากใจสักหน่อยนะค่ะ” น้ำเสียงไม่มีการขอภัย เป็นการพูดข้อเท็จจริงเท่านั้น พอผมพยักหน้ารับ เธอก็พูดต่อ “สิ่งที่เราเจออยู่นี้เป็นอาชญากรรมทางเพศ พวกทารุณกรรมทางเพศ”

ผมใช้ปลายนิ้วลูบรอยชุดซีตรูปหัวใจ ร่องรอยในเนื้อไม้ดังผมกลับมาสู่ภาวะปัจจุบันครู่หนึ่ง ประตูห้องสอบลวนเปิดออก จากรอยแง้ม ผมเห็นเอฟบีไอเดินผ่านไป เจ้าหน้าที่คนหนึ่งเข้ามาพร้อมถ้วยกาแฟสีขาวมีข้อความว่า “ฉันรักนิวยอร์ก” กลิ่นกาแฟเหมือนต้มไว้ตั้งแต่เช้า เมื่อผมเติมผงครีมเข้าไป น้ำกาแฟเปลี่ยนสีเล็กน้อย ผมจิบแล้วนิน้วน

“โดยทั่วไปแล้วอาชญากรรมทางเพศต้องมีการกระทำทางเพศเป็นองค์ประกอบเริ่มต้น ทำให้เกิดเหตุการณ์ต่อเนื่องจนนำไปสู่ความตาย” วุล์ฟพูดไปจิบกาแฟไป “การปล้ำเนื้อผู้ตาย รวมทั้งการฉีกหน้าอกและอวัยวะเพศบ่งบอกถึงองค์ประกอบทางเพศที่นำไปสู่อาชญากรรม ถึงแม้เราไม่มีหลักฐานว่ามีการสอดใส่อวัยวะเพศชาย นิ้ว หรือวัตถุแปลกปลอมเข้าไปในร่างของเหยื่อทั้งสองราย เยื่อพรหมจารีของเด็กไม่ฉีกขาดและไม่มีหลักฐานการบาดเจ็บที่อวัยวะเพศในเหยื่อที่เป็นผู้ใหญ่

“เรายังพบหลักฐานที่แสดงถึงการกระทำทารุณทางเพศอันนำไปสู่

ฆาตกรรมเหยื่อที่เป็นผู้ใหญ่ถูกรังแกก่อนตาย มีการฆ่าและโดยเฉพาะที่ลำตัวด้านหน้าและใบหน้า เมื่อรวมกับองค์ประกอบทางเพศต่าง ๆ แล้วเรากำลังรับมือกับคนที่มีพฤติกรรมทารุณกรรมทางเพศ ซึ่งสำเร็จความใคร่ด้วยการรุกรานทางร่างกายอย่างโหดเหี้ยม และฉันคิดว่าทางจิตใจด้วยเช่นกันค่ะ

“ฉันว่าเขาน่าจะเป็นผู้ชายด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้คือ เขาต้องการให้ผู้เป็นแม่ดูลูกสาวโดนทารุณและโดนฉีกก่อนที่ตัวเองจะโดนเหมือนกันต่อไป คนที่มีพฤติกรรมทารุณกรรมทางเพศจะพึงพอใจยิ่งยวดจากปฏิกิริยาที่ผู้ตายตอบสนองเมื่อถูกรังแก ในกรณีนี้มีเหยื่อสองรายคือแม่กับลูกให้สลับกันจัดการ เขาเปลี่ยนจินตนาการทางเพศไปเป็นการกระทำที่โหดเหี้ยม การรุกรานและความตายในที่สุด”

นอกประตูห้องสอบสวน ผมได้ยินหลายเสียงที่จู่ ๆ ก็ดังขึ้น หนึ่งในนั้นคือเสียงวอลเตอร์ โคล ผมจำเสียงของอีกคนหนึ่งไม่ได้ แล้วเสียงก็เบาลง แต่ผมรู้ว่าคนเหล่านั้นพูดถึงผม เดี่ยวผมจะได้รู้เองว่าพวกเขาจะเอาอย่างไร

“ที่นี่กลุ่มเหยื่อที่พวกเขาตัดสินใจมากที่สุดได้แก่สตรีผิวขาวที่เป็นคนแปลกหน้า แต่ฆาตกรอาจพุ่งเป้าไปที่ผู้ชาย รวมทั้งเด็กอย่างในคดีนี้ บางครั้งมีความเชื่อมโยงระหว่างเหยื่อกับใครสักคนในชีวิตของคนร้าย

“เหยื่อทั้งสองรายเป็นผู้ถูกเลือกโดยการเฝ้าติดตามและสอดส่องอย่างเป็นระบบ ฆาตกรคงเฝ้าดูครอบครัวนี้มาพักหนึ่งแล้ว เขารู้อุปนิสัยของสามีว่าหากไปบาร์ ก็คงหายไปนานพอที่เขาจะบรรลุสิ่งที่ต้องการ ส่วนคดีนี้ ฉันว่าฆาตกรยังไม่ล้มฤทธิ์ผลเสียทีเดียว

“สถานที่เกิดเหตุในคดีนี้ไม่ธรรมดา ข้อแรก ธรรมชาติของอาชญากรรมจะเกิดในสถานที่เปลี่ยนเพื่อให้ฆาตกรได้มีเวลาอยู่กับเหยื่อ บางคดีฆาตกรปรับเปลี่ยนที่พักอาศัยของตนเองให้เหมาะกับการสังหารเหยื่อ หรืออาจใช้รถยนต์

หรือรื้อตู้แปลงสภาพเพื่อก่อเหตุ ส่วนคดีนี้ฆาตกรไม่ได้เลือกทำตามที่ว่า
นั่นคิดว่าเขาคงชอบให้มีปัจจัยความเสี่ยง คงอยากทำเพื่อ ‘ความสะใจ’”

สะใจ แบบผูกเงโทสึแจ่นไปงานศพ

“การก่อเหตุครั้งนี้จิตใจจัดจนทำให้สามีแทบขาดใจเมื่อกลับมาบ้าน”

วอลเตอร์คงพูดถูก ผมไม่น่ามาฟังบรรยายสรุป การพูดตรงไปตรงมา
ของวูล์ฟลดระดับลูกเมียผมให้เข้าไปอยู่ในสถิติฆาตกรรมของขวัญอีก
คดีหนึ่งของเมืองโหดแห่งนี้ แต่ผมยังหวังว่าเธอจะพูดโดนใจผมและชีเบาส์
เพื่อกระตุ้นการสืบสวนให้รู้ตหน้าไปบ้าง สองอาทิตย์นานพอแล้วสำหรับ
คดีฆาตกรรม เป็นสองอาทิตย์ที่ไม่มีความคืบหน้า ถ้าไม่ใช่คดีสุด ๆ ละก็
การสืบสวนคงช้าลงเรื่อย ๆ จนหยุดลงในที่สุด

“เหตุการณ์นี้คงระบุได้ว่าฆาตกรฉลาดกว่าคนทั่วไป เป็นคนชอบเล่นเกม
และการพนัน” วูล์ฟพูด “จริง ๆ เขาคงอยากให้เหตุการณ์สะเทือนใจสุด ๆ นี้
มีส่วนชักนำให้เราสรุปได้ว่าเขาทำไปเพราะปัจจัยส่วนตัว มุ่งไปยังสามี แต่
นี่เป็นเพียงการคาดคะเนและฆาตกรรมรูปแบบนี้โดยทั่วไปไม่เกี่ยวกับตัวบุคคล
แต่อย่างใด

“ปกติแล้ว สถานที่เกิดเหตุแบ่งได้เป็นแบบจัดเตรียมไว้ ไม่ได้จัดเตรียม
หรือผสมผสานกันทั้งสองแบบ ฆาตกรที่วางแผนไว้จะวางรูปแบบฆาตกรรม
และเลือกเหยื่ออย่างรอบคอบ ส่วนสถานที่เกิดเหตุก็จะสะท้อนให้เห็นถึง
การควบคุมดูแลอย่างดี เหยื่อทั้งหลายจะตรงตามเกณฑ์ที่ฆาตกรตั้งไว้ อาจ
อาจจะสืมด้วย อาชีพ ไลฟ์สไตล์ การใช้วิถีกักขังหน่วงเหนี่ยวตามที่เห็นใน
คดีนี้เป็นไปตามแบบฉบับ แสดงให้เห็นว่ามีการควบคุมและวางแผนไว้ เนื่องจาก
โดยปกติแล้วฆาตกรจะนำตัวผู้ตกมาอยู่ในที่เกิดเหตุ

“ในคดีฆาตกรรมชาติสัตว์ ส่วนใหญ่แล้วการฆ่าเป็นการกระตุ้นความรู้สึก
ทางเพศ มีเรื่องของพิธีกรรมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย มักจะทำอย่างใจเย็น ลงมือ
แต่ละขั้นให้แน่ใจว่าเหยื่อยังมีสติและรู้สึกตัวจนถึงช่วงสิ้นใจ พูดอีกอย่างก็คือ

ฆาตกรไม่ต้องการให้เหยื่อขาดใจตายเร็วนัก

“ดังนั้นในคดีนี้เขาจึงยังไม่ลัทธิฆาตกรรม เพราะหนูน้อยเจนนิเฟอร์ พาร์เกอร์มีหัวใจอ่อนแอและหัวใจล้มเหลวเมื่อร่างกายหลังซอร์โมนอะดรีนาลีน อีกทั้งแม่ของเด็กยังตะเกียกตะกายหนีและโดนทำร้ายด้วยการจับไปหน้ากระแทกกับผนัง จึงทำให้เธอหมดสติไปชั่วคราว ฉันเชื่อว่าฆาตกรรู้สึกว่าเขาควบคุมสถานการณ์ไม่ได้ สถานที่เกิดเหตุจึงเปลี่ยนจากที่จัดเตรียมไว้เป็นแบบไม่ได้จัดเตรียม และหลังจากนั้นไม่นานเขาจึงลงมือฆ่าแหละ เมื่อเขาทั้งโกรธและคับข้องใจจึงลงมือฆ่าแหละร่างทั้งสองคน”

ผมอยากลูกหนีไปเสียเดี๋ยวนี้ ผมพลัดไปแล้ว ไม่น่าเข้ามาเลย ไม่มีอะไรดีเลย

“อย่างที่คุณได้กล่าวมา การเหินหนีวัยพะเจ๊และหน้าอกเป็นลักษณะอย่างหนึ่งของอาชญากรรมแบบนี้ แต่ในคดีนี้ไม่สอดคล้องกับรูปแบบปกติในแง่วิธีการที่โหดเหี้ยมต่าง ๆ ฉันคิดว่าการเหินหนีในกรณีนี้เป็นผลจากความโกรธและควบคุมตัวเองไม่ได้ หรือต้องการอำพรางอะไรบางอย่างอื่น ส่วนสำคัญของพิธีกรรมอย่างหนึ่งเริ่มต้นไปแล้ว ฆาตกรจึงพยายามเบี่ยงเบนความสนใจ เห็นได้ชัดว่าการฆ่าแหละชิ้นส่วนเป็นเรื่องสำคัญ มีความรุนแรงในการกระทำ เรื่องนี้ยังไม่ลัทธิฆาตกรรม แต่ก็เกิดขึ้นแล้ว”

“ทำไมคุณถึงแน่ใจนักว่าเป็นชายผิวขาว” จอยเนอร์ถาม เขาเป็นเจ้าหน้าที่ผิวสีในแผนกสืบสวนที่ผมเคยร่วมงานด้วยครั้งสองครั้ง

“บ่อยครั้งที่ผู้กระทำความผิดคดีฆาตกรรมชาติพันธุ์เป็นชายผิวขาว ไม่ใช่ผู้หญิง ไม่ใช่ชายผิวสี แต่เป็นชายผิวขาว”

“นายรอดตัวแล้วละ จอยเนอร์” ใครคนหนึ่งแซว เกิดเสียงหัวเราะครืนช่วยคลายความเครียดที่ก่อตัวขึ้นในห้องได้ มีสักคนสองคนเหลือบมองผม แต่ส่วนใหญ่ทำเหมือนผมไม่มีตัวตน ทุกคนเป็นมืออาชีพ สนใจแต่จะรวบรวมข้อมูลเพื่อให้เข้าใจเรื่องฆาตกรได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

วูล์ฟคอยให้เสียงหัวเราะแผ่วลง “ผลการวิจัยระบุว่ามาตรการทางเพศถึงสี่สิบสามเปอร์เซ็นต์แต่งงานแล้ว ห้าสิบเปอร์เซ็นต์มีลูก อย่าไปหลงผิดคิดว่าคุณกำลังหาตัวคนสันโดษจิตวิปริตอยู่ละ เขาคงนี่อาจเป็นคนเก่งในที่ประชุมสมาคมผู้ปกครองและครู หรือเป็นโค้ชเบสบอลในลิตเทิลลีกก็ได้

“เขาอาจมีหน้าที่การงานที่ต้องติดต่อกับผู้คน อาจเข้าสังคมเก่ง จึงใช้วิธีการนี้เลือกเหยื่อ เขาอาจมีพฤติกรรมต่อต้านสังคมในอดีต แต่อาจไม่รุนแรงถึงขนาดมีชื่อในทะเบียนประวัติของตำรวจ

“พวกพฤติกรรมชาติลัทธิมักลี้ลับสำรวจหรือหลงใหลเรื่องอาชุร เขาชอบอยู่ใกล้ชิดกับกระบวนการสืบสวนสอบสวน ฉะนั้นให้พึงระวังคนที่โทรเข้ามาแจ้งเบาะแสหรือต้องการแลกเปลี่ยนข้อมูล เขายังเป็นเจ้าของรถยนต์สะอาดสะอ้านสภาพดี สะอาด เพื่อจะได้ไม่เป็นจุดสนใจ สภาพดีเพราะจะได้แน่ใจว่าไม่เกิดเหตุขัดข้องในสถานที่เกิดเหตุหรือบริเวณใกล้เคียง รถยนต์อาจดัดแปลงเพื่อให้ขนย้ายเหยื่อได้ มือจับประตูและหน้าต่างรถในที่นึ่งตอนหลังถูกถอดออก ตัวถังรถน่าจะเก็บเสียง ถ้าพวกคุณคิดว่าพบผู้ต้องสงสัย ให้ตรวจสอบว่ารถมีน้ำมันเมื่อไว้พร้อมหรือเปล่า รวมถึงน้ำ เชือก ทุญแจมือ และสายรัด

“ถ้าคุณมีหมายค้น ให้ตรวจหาวัตถุอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศหรือความรุนแรง เช่น หนังสือนิยาย วิดีโอโป๊ สื่อราคาถูกเกี่ยวกับคดีอาชญากรรม ไวเบรเตอร์ ที่หนีบ เสื้อผ้าผู้หญิง โดยเฉพาะชุดชั้นใน บางชิ้นอาจเป็นของเหยื่อหรืออาจเอาของส่วนตัวบางอย่างมาจากเหยื่อ ลองหาสมุดบันทึกและหนังสือที่เขียนด้วยลายมือ ในนั้นอาจมีรายละเอียดของเหยื่อ จินตนาการ และจดเรื่องอาชญากรรมที่เกิดขึ้นได้ด้วยซ้ำ ชายผู้นี้อาจสะสมเครื่องมือเครื่องมือของตำรวจ และมีความรู้เรื่องกระบวนการของตำรวจแน่” วูล์ฟพูดหายใจลึกแล้วนั่งพิงเก้าอี้

“เขาจะทำซ้ำอีกไหม” โคลถาม ในห้องเงียบกริบไปครู่หนึ่ง

“ทำอยู่แล้วละ แต่คุณกำลังตั้งสมมติฐานอย่างหนึ่งนะ” วูล์ฟตอบ โคลทำหน้าง

“คุณที่กักขังว่าเป็นครั้งแรก ฉันเข้าใจว่าส่งให้ไวแคปแล้วใช่ไหมคะ”

ไวแคป (VICAP) เป็นหน่วยงานข้อมูลอาชญากรรมอุกฉกรรจ์ของเอฟบีไอ ดำเนินงานมาตั้งแต่ปี 1985 ภายใต้การดำเนินงานของไวแคป ต้องทำรายงานคดีฆาตกรรมต่าง ๆ ทั้งที่ปิดคดีได้แล้วหรือยังปิดไม่ได้ให้เสร็จสมบูรณ์ รวมทั้งคดีพยายามฆ่า โดยเฉพาะคดีลักพาตัว หรือเมื่อปรากฏแน่ชัดว่าคนร้ายก่อเหตุไม่เลือกหน้า กระทำการโดยปราศจากแรงจูงใจ หรือเป็นเพราะความต้องการทางเพศ รวมทั้งคดีคนหายในสถานที่ที่คิดว่ามีการกระทำผิดกฎหมาย และศพนิรนามที่รู้ลักษณะการตาย หรือที่สงสัยว่าเป็นคดีฆาตกรรม จากนั้นคดีเหล่านี้จะถูกส่งไปยังศูนย์วิเคราะห์คดีอุกฉกรรจ์แห่งชาติที่วิทยาลัยของเอฟบีไอในเมืองควอนติโก เพื่อพยายามค้นหาว่ามีลักษณะเฉพาะที่มีรูปแบบคล้ายคลึงกันอยู่ในระบบของไวแคปบ้างไหม

“ส่งมอบรายงานนั้นไปแล้ว”

“คุณขอข้อมูลโดยรวมหรือเปล่าคะ”

“ขอแล้ว แต่ยังไม่ได้ นี่พูดกันเองนะ ลักษณะการกระทำผิดไม่ตรงการล็อกหน้าทำให้มันแปลกแยก”

“เอ้อ แล้วเรื่องใบหน้าล่ะ” จอยเนอร์ถามอีก

“ฉันกำลังหาคำตอบอยู่ค่ะ” วูล์ฟตอบ “ฆาตกรบางคนเอาของที่ระลึกจากเหยื่อ กรณีนี้อาจเป็นพวกคาสโนลวงโลกหรือเอาไปเป็นของขวัญก็ได้ขอโทษนะคะ ฉันยังไม่แน่ใจนัก”

“คุณว่าเขาเคยลงมืออย่างนี้มาก่อนไหม” โคลถาม

วูล์ฟพยักหน้า “คงเคย ถ้าเขาเคยฆ่าคนมาก่อนก็คงซ่อนศพไว้และการฆ่าครั้งนี้คงแสดงให้เห็นถึงการปรับเปลี่ยนรูปแบบพฤติกรรมจากครั้งก่อนหลังจากฆ่าแบบเงิบ ๆ และราบรื่นเขาคงอยากพาตัวเองออกสู่เวทีมหาชน เขาอาจจะอยากให้มีคนสนใจผลงานตัวเอง ตอนนี้นักวิชาการฆ่าที่ไม่น่าพอใจตามความคิดของเขาอาจเป็นเหตุให้เขากลับไปใช้วิธีการเดิม ๆ หรือไม่ก็อาจ

หลบไปกอดกันสักพัก นั่นก็เป็นอีกความเป็นไปได้หนึ่ง

“พนันได้เลย ฉันว่าเขาต้องวางแผนการเคลื่อนไหวครั้งต่อไปให้รัดกุม คราวที่แล้วพลาดและยังไม่ได้ตั้งใจ คราวหน้าเขาคงไม่พลาด คราวหน้าเขาเล่นแรงแน่ นอกเสียจากพวกคุณจะจับเขาได้ก่อน”

ประตูห้องสอบสวนเปิด โคลเข้ามาพร้อมชายอีกสองคน

“นี่คือเจ้าหน้าที่พิเศษรอส์แห่งเอฟบีไอ และเจ้าหน้าที่สืบสวนบาร์ทจากหน่วยปราบปรามโจรกรรม” โคลพูด “บาร์ททำคดีของออลลี วัตส์ ส่วนเจ้าหน้าที่รอส์ตอนนี้ทำเรื่ององค์การอาชญากรรม”

เมื่อดูใกล้ ๆ จะเห็นเลยว่าสัญลักษณ์ของรอส์มีราคาและเป็นแบบสั่งตัด ส่วนบาร์ทที่สวมแจ็กเก็ตสีขาวจากเจซีเพนนี่ดูกระฉกไปเลยเมื่อเทียบกับสองหนุ่มที่ยืนชิดผนังฝั่งตรงข้ามก้มศีรษะให้ เมื่อโคลนั่งลง บาร์ทก็นั่งตาม ส่วนรอส์ยังคงยืนพิงผนัง

“มีอะไรที่นายยังไม่ได้บอกเราอีกไหม” โคลถาม

“ไม่มี” ผมตอบ “นายรู้พอ ๆ กับฉัน”

“เจ้าหน้าที่รอส์เชื่อว่าซอนนี่ แพร์เรออยู่เบื้องหลังการฆ่าวัตส์กับแฟนสาว และเชื่อว่านายรู้มากกว่าที่เล่า” รอส์หยิบอะไรบางอย่างที่แขนเสื้อข้างลงพื้น พร้อมกับแสดงท่าทางรังเกียจ ผมว่าสิ่งนั้นคงเจตนาให้หมายถึงผม

“ไม่มีเหตุผลที่ซอนนี่จะฆ่าออลลี วัตส์” ผมแย้ง “ว่ากันเรื่องรถยนต์ที่ขโมยมากับทะเบียนปลอม ออลลีก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะโกงอะไรจากซอนนี่แล้วคุ้มค่าเหนื่อย เขาไม่รู้เรื่องการงานของซอนนี่มากพอจะทำให้พวกลูกขุนเสียเวลาถึงสิบนาทีหรอก”

รอส์ขยับกายแล้วเดินมานั่งขอบโต๊ะ “แปลกนะที่จู่ ๆ คุณก็โผล่มาตอนนี้นานแค่วันละ หกเจ็ดเดือนได้ไหม แล้วเราก็มีศพมาเพียบหน้าที” เขาพูดเหมือนไม่ได้ยินที่ผมพูดลึกลับ คำเขาอายุประมาณสี่สิบหรือสี่สิบห้า แต่ดูแข็งแรงดี

ใบหน้าเป็นริ้วรอยลึก ซึ่งคงไม่ได้เกิดจากชีวิตที่มีเสียงหัวเราะ ผมพอจะรู้เรื่องเขานิดหน่อยจากวุลริช หลังจากที่วุลริชย้ายจากนิวยอร์กไปเป็นผู้ช่วยหัวหน้าเจ้าหน้าที่พิเศษของเอฟบีไอ รับผิดชอบงานในสำนักงานสาขาที่นิวยอร์กซิตี

จากนั้นห้องก็เงียบ รอสส์เอาแต่จ้องผม ก่อนจะเบือนหน้าไปอย่างระอา “เจ้าหน้าที่รอสส์คิดว่านายยังปิดบังเราอยู่” โคลพูด “เขาอยากสอบสวนนายอีกหน่อย เผื่อไว้” สีหน้าเขาเรียบเฉย ดวงตาไร้ความรู้สึก รอสส์หันกลับมาจ้องผม

“เจ้าหน้าที่รอสส์น่ากลัวจัง พยายามแค้นผมให้ได้ ผมไม่มีอะไรจะสารภาพแล้ว”

“นี่ไม่ได้ดีขึ้นเลยนะ” รอสส์พูด “เห็นหนที่ว่าคุณพาร์เกอร์ไม่ยอมร่วมมือกับเราเลย และผม...”

โคลยกมือขัดจังหวะคำพูดของเขา “คุณสองคนปล่อยเราไว้สักเดี๋ยวแล้วไปหากาแฟหรืออะไรดีมั่งเถอะ” เขาแหย่ บาร์หยักไชลแล้วออกไป รอสส์ยังนั่งอยู่ที่โต๊ะ ทำท่าเหมือนจะพูดอีก แต่แล้วก็ลุกพริบ เดินออกไปอย่างรวดเร็ว ปิดประตูโครมตามหลัง โคลถอนใจยาว คลายเหงาแล้วแกะกระดุมคอเสื้อ “อย่าปากเสียกับรอสส์ เขาจะเล่นงานนายหนักและนั่นจะโดนด้วย”

“ฉันบอกนายทุกอย่างเท่าที่รู้เกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว” ผมยืนยัน “เบนนี่ โลว์คงรู้มากกว่าแต่ฉันไม่แน่ใจนะ”

“เราคุยกับเบนนี่ โลว์แล้ว จากที่เขาพูดไม่รู้บ้ออะไรเลยจนเราไปบอกเขานั้นแหละ” เขาหมุนปากกาในมือเล่น “เฮ้ย ก็แค่รู้‘กิจ’ เขาว่าอย่างนั้น” โคลเลียนแบบลีลาการพูดของเบนนี่ โลว์ ผมยิ้มน้อย ๆ บรรยาการตึงเครียดค่อยคลายลง

“นายกลับมานานเท่าไรแล้ว”

“ราว ๆ สองอาทิตย์”

“ทำอะไรบ้าง”

ผมจะบอกเขาได้อย่างไรว่าผมเตรียมตัวไปตามถนน แวะเวียนตามสถานที่ที่เจนนีเฟอร์ ชูซาน กับผมเคยไปด้วยกัน และได้แต่มองออกไปจากหน้าต่างอพาร์ทเมนต์ นึกถึงคนที่สามารถรักกับลูกสาวว่ามันน่าจะอยู่ที่ไหน ผมรับทำงานให้เบนนี่ โลว์ เพราะเกรงว่าหากไม่ออกไปทำอะไรเสียบ้าง ผมอาจเอาปืนยิงกรอกปากตัวเองก็ได้

“ไม่มีอะไรมาก ฉันวางแผนจะไปแวะหาพวกนกต่อหน้าเก่า เพื่อจะได้ข้อมูลใหม่ๆ บ้าง”

“จนถึงขั้นนี้ก็ยิ่งคว้าน้ำเหลว นายได้อะไรไหม”

“ไม่ได้”

“ฉันไม่ได้ขอให้นายวางมือ แต่...”

“นายขอไม่ได้ พูตมาตรงๆ เลย วอลเตอร์”

“ตอนนี้ที่นี่ไม่เหมาะ นายก็รู้เหตุผล”

“ฉันหรือ”

โคลโยนปากกาลงบนโต๊ะแรงๆ มันกระเด็นไปที่ขอบโต๊ะ ค้างอยู่ประเดี๋ยวแล้วตกลงพื้น ผมว่าตอนนั้นเขาคงอยากชกผมสักหมัด แต่แล้วความโกรธก็หายไปจากดวงตาของเขา

“แล้วค่อยคุยกันใหม่”

“ก็ได้ นายจะให้อะไรฉันหรือ” ผมเห็นรายงานหลายชิ้นจากกลุ่มงานตรวจพิสูจน์กระสุนและซีบีนาอูธในกองเอกสารบนโต๊ะ เพียงแค่ห้าชั่วโมงก็ได้รับรายงานแล้ว เห็นได้ชัดว่าเจ้าหน้าที่รอสส์เป็นคนที่จะเอาอะไรก็ได้”

ผมพยักหน้าไปทางกองเอกสาร “กลุ่มงานตรวจพิสูจน์กระสุนว่าไงเรื่องกระสุนที่เด็ดหัวมีอปีนนั้น”

“ไม่ใช่เรื่องของนาย”

“วอลเตอร์ ฉันเห็นเจ้าหมูนั่นตาย มีอปีนก็ยิงฉัน กระสุนวิเศษลูกกำแพงไปเลย ใครบางคนช่างมีรสนิยมโดดเด่นเรื่องอาวุธ”

โคลยังเงียบบอยู่

“ไม่มีใครที่ใช้อาวุธหนักแบบนี้แล้วไม่มีคนรู้เห็น” ผมพูด “นายให้ข้อมูลฉันมาทำอะไร คงได้เรื่องมากกว่า”

โคลคิดลึกครู่แล้วพลิกเอกสารของกลุ่มงานตรวจพิสูจน์กระสุนฯ “เราได้ลูกกระสุนปืนกลมือ ขนาด 5.7 มม. น้ำหนักสามกรัมนิดๆ”

ผมฉีกปาก “เป็นกระสุนปืนไรเฟิลยอล่วน แต่ยิงจากปืนพกนั่นหรือ”

“ลูกกระสุนทำจากพลาสติกเป็นหลัก แต่หุ้มโลหะจึงไม่เสียรูปทรงตอนปะทะ เมื่อโดนร่างมือปืน กระสุนก็ถ่ายแรงส่วนใหญ่ไปจนแทบไม่มีแรงเหลือตอนทะลุออก”

“แล้วนัดที่ยิงโดนกำแพงล่ะ”

“กลุ่มงานตรวจพิสูจน์กระสุนคำนวณว่าอัตราความเร็วจากปากกระบอกปืนมากกว่าสองพันฟุตต่อวินาที”

นี่เป็นลูกกระสุนที่เร็วเหลือเชื่อ ปืนบราว닝 9 มม. ยิงลูกปืนหนักเจ็ดกรัมเศษด้วยความเร็วประมาณหนึ่งพันหนึ่งร้อยฟุตต่อวินาที

“พวกเขาประเมินว่ากระสุนชนิดนี้จะทะลุเลื้อยเกาะกันกระสุนแคลาร์ได้เหมือนเป็นกระดากฟาง ในระยะยิงหกหรือยฟุต กระสุนทะลุทะลวงได้ถึงห้าสิบชั้น แม้แต่กระสุนแม็กนัม .44 ยังยิงทะลุเกาะกันกระสุนได้ในระยะประชิดเท่านั้น”

“แต่พอโดนเป้าอ่อนเข้า...”

“ก็หยุด”

“ทำในประเทศไซไซไหม”

“ไม่ใช่ กลุ่มงานตรวจพิสูจน์กระสุนบอกว่าเป็นของยุโรป ของเบลเยียมนะ เรียกกันว่า ‘ไฟฟ์-เซเวน’ ตัวอักษรเอฟกับเอ็นเป็นตัวย่อตามชื่อผู้ผลิต ปืนต้นแบบผลิตโดยเอฟเอ็นฮอร์สตัล สำหรับปฏิบัติการต่อต้านก่อการร้ายและช่วยเหลือตัวประกัน แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เอาออกมาใช้นอกกองกำลังความมั่นคง

แห่งชาติ”

“นายติดต่อผู้ผลิตหรือยัง”

“เราจะลองดู แต่ฉันเดาว่าคงขาดตรงคนกลางนี่แหละ”

ผมลุกขึ้นยืน “ฉันจะลองถามหลาย ๆ ที่ดู”

โคลเก็บปากกามาโบกตรงหน้าผมเหมือนครุฑที่ไม่ค่อยปลื้มนักเมื่อสอนลูกศิษย์ວວວວວ “รอสตร์จ้องจะเล่นงานนายอยู่นะ”

ผมฉกปากกามาแล้ววาดเขียนหมายเลขโทรศัพท์มือถือไว้หลังสมุดจดของโคล

“เป็นอย่างนี้ทุกที่ ที่ฉันไปได้หรือยัง”

“ขอแม่ออย่างหนึ่ง”

“ว่ามา”

“ฉันอยากให้นายแวะมาบ้านหน่อยจ๊ะ”

“ขอโทษที วอลเตอร์ ฉันไม่ออกงานสังคมอีกแล้ว”

ท่าทางเขาเสียใจ “อย่าทำตัวเงี้ยวสิ นี่ไม่ใช่งานสังคม ไปเถอะ ไม่งั้นรอสตร์จะจับนายขังลิ้ม นี่แหละที่ฉันห่วง”

ผมลุกขึ้นเดินออกไป

“แน่ใจหรือนายเล่าทุกอย่างแล้ว” โคลถามไล่หลัง

ผมไม่หันมา “บอกทุกอย่างที่รู้แล้วไง วอลเตอร์”

ซึ่งก็จริง อย่างน้อยก็โดยหลักการ

ยี่สิบสี่ชั่วโมงก่อนหน้านั้น ผมพบกับอีโม เอลลิสัน

อีโมพักอยู่ในโรงแรมโกโรโกโสใกล้ย่านอีสต์ฮาร์เลมที่รับแต่แขกประเภทโสเภณี ตำรวจ หรืออาชญากร หน้าห้องผู้จัดการกันด้วยแผ่นเพลกซิกลาส ไม่มีใครอยู่ข้างใน ผมเดินขึ้นบันไดไปเคาะประตูห้องอีโม ไม่มีเสียงตอบแต่ได้ยินเสียงจังกกลับ

“อีโม นี่เบิร์ดนะ ขอคุยหน่อย”

ผมได้ยินเสียงฝีเท้าเดินมาที่ประตู

“ฉันไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น” อีโมพูดผ่านประตูไม้ “ไม่มีอะไรจะบอก”

“ฉันยังไม่ได้ถามอะไรเลย เอาน่า อีโม เปิดประตูเถอะ เกิดเรื่องกับเจ้าอ้วนออลลี ฉันอาจช่วยได้ ให้ฉันเข้าไปเถอะ”

เสียงกริบบอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะมีเสียงไขประตูดังแกรกกราก ผมก้าวเข้าไปข้างในเมื่อประตูเปิด อีโมถอยไปติดหน้าต่างแต่ยังถือปืนอยู่ ผมปิดประตูตามหลัง

“ไม่ต้องใช้ปืนหรอก” ผมบอก อีโมขยับปืนไปวางบนตู้ข้างเตียง ทำท่าทางเขาค่อยโล่งใจเมื่อไม่ต้องถือปืน ปืนไม่ใช่วิธีการของอีโม ผมสังเกตเห็นนิ้วมือซ้ายของเขาพันแผลไว้ มีรอยสีเหลืองที่ชายผ้าพันแผล

อีโม เอลลิลันเป็นชายวัยกลางคนร่างผอม หน้าตาซีดเซียว ทำงานให้เจ้าอ้วนออลลีเป็นครั้งคราวมาประมาณห้าปีแล้ว เขาเป็นช่างเครื่องธรรมดาๆ แต่ซื่อสัตย์และรู้ว่าเมื่อไหร่ควรปิดปากสนิท

“นายรู้ไหมว่าเขาอยู่ที่ไหน”

“ติดต๋อไม่ได้”

เขาทิ้งตัวลงนั่งบนขอบเตียงที่เก็บเรียบร้อย ห้องสะอาดและมีกลิ่นน้ำยาปรับอากาศ มีภาพพิมพ์อยู่ภาพสองภาพบนผนัง หนึ่งสื่อ นิตยสาร และของใช้ส่วนตัวจัดวางเป็นระเบียบตามชั้นวางของของโฮมดีโพท์ “ฉันได้ข่าวว่านายทำงานให้เบนนี่ โลว์ ทำไม่ถึงเป็นจี้มันได้ล่ะ”

“ก็แฉ่งาน” ผมตอบ

“นายส่งออลลีไปตาย นี่ผลงานของนาย” อีโมกล่าวโทษ

ผมยืนฟังประตู “ฉันอาจจะไม่ทำแบบนั้น เบนนี่ โลว์ยังพอรับเรื่องนี้ได้ แต่ฉันจำเป็นต้องมีเหตุผลดีๆ ที่จะไม่ส่งตัวเขาไป”

ความขัดแย้งในใจเผยออกมาทางสีหน้าของอีโม มือทั้งสองข้างประสาน

กันและบิดไปมา ตาเหลือบมองเป็นอีกหนสองหน ท่าทางอีโม เอลลีลันขวัญหนี
ดีฝ่อ

“เขาหนีทำไม อีโม” ผมถามเบาๆ

“เขาเคยบอกว่านายเป็นคนดี คนตรง” อีโมพูด “จริงหรือ”

“ไม่รู้สิ แต่ฉันไม่อยากเห็นออลลีเป็นอันตราย”

อีโมมองผมครู่หนึ่งและดูเหมือนจะพอใจอยู่

“ปีลีนะสิ ปีลี ปีลาร์นะ รู้จักไหม”

“รู้จัก” ปีลี ปีลาร์เป็นมือขวาของซอนนี่ แฟร์เรรา

“เขาเคยมาเตือนละไม่กี่ครั้ง มาเอารถ เอาไปใช้สักสองชั่วโมงแล้วก็เอา
มาคืน รถไม่เคยขั้กันสักครั้ง เป็นข้อตกลงที่ออลลีตั้งขึ้น จะได้ไม่ต้องใช้หนี้
ให้ซอนนี่ เขาจัดการติดป้ายทะเบียนปลอมและเตรียมพร้อมไว้ให้ตอนปีลีมาถึง

“อาทิตย์ที่แล้วปีลีมารับรถแล้วขับออกไป คืนนั้นฉันไม่สบายเลยมาดึก
ไปหน่อย เป็นผื่นนะ ตอนฉันมาถึง ปีลีก็ไปแล้ว

“พอถึงหลังเที่ยงคืน ฉันนั่งคุยอยู่กับออลลีไปพลางๆ ระหว่างคอยปีลีเอา
รถมาคืน ฉันได้ยินเสียงโครมใหญ่ข้างนอก พอเราออกไปดูก็เห็นรถของปีลี
อัดกับประตูใหญ่ ตัวเขาซบอยู่กับพวงมาลัย หน้ารถยุบ เราคิดว่าเขาคงขับรถชน
และไม่อยากนั่งแถวรอไปเรื่อย ๆ

“หัวของปีลีเหวอะตรงที่กระแทกกับกระจกหน้ารถ ในรถเลือดนอง ออลลี
กับฉันขึ้นรถไปที่ลานจอดรถ แล้วออลลีก็โทรศัพท์เรียกหมอที่เขารู้จัก หมอบอก
วิธีช่วยให้รู้สึกตัว แต่ปีลีแน่นิ่ง ตัวซีด ออลลีเลยเอาใส่รถเขาพาไปหาหมอ
หมอกำชับให้พาส่งโรงพยาบาลเพราะคิดว่ากะโหลกปีลีแตก”

ตอนนี้ทุกเรื่องพังพรุจากอีโม ทันทีที่เปิดปาก เขาก็อยากเล่าให้จบ ๆ
เหมือนได้ลดภาระในเรื่องที่รู้ด้วยการเล่าออกมา “ทั้งสองคนเถียงกันอยู่ครู่หนึ่ง
แต่หมอคนนั้นรู้จักคลินิกเอกชนที่จะไม่ซักไซ้ ออลลีเลยยอม หมอโทรไป
ที่คลินิก ส่วนออลลีกลับมาเอารถที่ลานจอดรถ

“ออลลีโทรหาซอห์นนี่แต่ไม่มีคนรับสาย เขาขับรถไปด้านหลัง แต่ไม่อยากจะรถไว้ที่นั่นเพื่อว่าตำรวจจะมายุ่งอย่างที่เราๆ กัน แล้วเขาก็โทรไปเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เจ้านายฟัง เจ้านายบอกให้อยู่เฉยๆ แล้วจะส่งคนมาจัดการให้

“ออลลีออกไปเล่นรถให้พ้นสายตา แต่พอกลับเข้ามา หน้าตายิ่งแยกว่าปีลีอีก อาการไม่ดีเลย มือไม้สั่นระริก ฉันถามเขาว่า ‘มีอะไร’ เขาบอกแล้วว่าให้ฉันกลับไปและอย่าบอกใครว่าฉันอยู่ที่นั่นด้วย เขาจะไม่พูดอะไรอีก บอกแต่ให้ฉันออกไป

“เรื่องที่ฉันได้ข่าวต่อมาคือตำรวจบุกค้นสถานที่ ออลลีได้ประกันตัวแล้วหายไป ฉันสาบานได้ นี่เป็นเรื่องล่าสุดที่ฉันได้ข่าว”

“แล้วทำไมต้องพกกี่ป็น”

“สมมุติคนหนึ่งของเจ้านายมาที่นี่เมื่อสองวันก่อน” อีโมกลืนน้ำลาย “บี๊อบบี้ชื่อออร์รา เขาอยากรู้เรื่องออลลี อยากรู้ว่าฉันอยู่ที่นั่นหรือเปล่าวันที่ปีลีประสบอุบัติเหตุ ฉันตอบว่า ‘เปล่า’ แต่แค่นั้นยังไม่พอ”

อีโม เอลลิสันเริ่มร้องไห้ เขาสูนัวที่พันแผลไว้หลายนิ้ว ค่อยๆ แก้ออก นิ้วหนึ่งอย่างเบามือ

“เขาพาฉันขึ้นรถไป” เขาสูนัว ผมจึงเห็นว่ามีแผลพุพองขนาดใหญ่เป็นรูปร่างแหวน ตอนที่ผมเห็น ดูเหมือนมันเด่นตบๆ ได้ “ที่จุดบุหรี่ในรถนะ เขาเอาที่จุดบุหรี่ในรถเขานิ้วฉัน”

ยี่สิบสี่ชั่วโมงต่อมา เจ้าอ้วนออลลี วัตส์ก็ถูกปลิดชีพ

หนึ่งปีก่อน ชาร์ลี พาร์เกอร์
สูญเสียภรรยาและลูกสาวในเหตุขาดกรรมสยอง
คนร้ายไม่เพียงสังหาร แต่ยังกลกหนึ่บใบหน้าของพวกเธอไปด้วย!
ชาร์ลีพยายามไล่ล่าเงาของฆาตกร
ทั้งๆ ที่เขาอยากให้มันเป็นเพียงฝันร้าย
แน่ละ...นี่คือฝันร้าย
และยังไม่ถึงเวลาตื่น

 NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com

หมวดนวนิยายสืบสวนสอบสวน

ราคา 295 บาท

ISBN 978-616-04-4018-4

9 786160 440184